

De Ster

„Wij willen zien de Tempel”.

De Tempel te Salt Lake City, Utah,
waarnaar het verlangen van alle Heiligen
der Laatste Dagen uitgaat.

15 Maart 1949

DE STER

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

49e JAARGANG • No. 3

INHOUD:

	Blz.
Onderhoudt de geboden, door George Albert Smith	67
Een Profeet en een Gebouw, door Johanna A. Sehlmeier	70
Geopenbaarde kennis, door Alma Sonne	73
De Kerk in Europa	75
Is het werkelijk zo belangrijk? door Mary Brentnall	76
Dennis en het Mormoonse Bataljon, door Mabel Harmer	78
Wij geloven, door T. Edgar Lyon	85
Rijmpreekjes-nabloei No. 25, door Frank I. Kooyman	87
Waarvoor ik dankbaar ben, door Lorraine Johnson	89
Gebeurtenissen in de Zending	91
Vergaderplaatsen in de Nederlandse Zending	95

Redacteur: CORNELIUS ZAPPEY,

Assistente: TINE PLAIZIER.

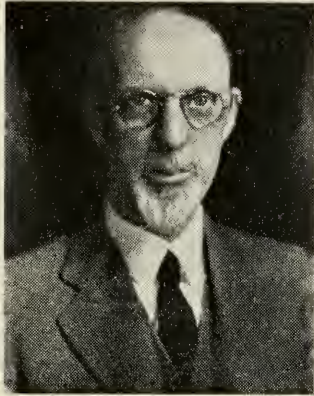
*„De Ster” van de Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen
verschijnt eenmaal per maand*

ABONNEMENTSPRIJS: F 1.— PER KWARTAAL
GIRONUMMER 240615 • LAAN VAN POOT 292 • DEN HAAG

NADruk VAN DE IN DIT NUMMER
VOORKOMENDE CLICHÉ'S IS VERBODEN

Onderhoudt de geboden!

door President George Albert Smith.

Het is goed zo nu en dan op te slaan, wat de Here door de mond van Mozes tot de Kinderen Israëls zeide, toen zij in de wildernis omdoolden. In hetgeen Hij hun gebod vond ik onder andere dit:

„Gij zult den naam des Heeren uws Gods niet ijdellijk gebruiken; want de Heere zal niet onschuldig houden, die Zijnen naam ijdellijk gebruikt.”

Exodus 20 : 7.

Ik hoop, dat de leden der Kerk niet zo gedachteloos zullen zijn om lichtvaardig de heilige naam van onze Hemelse Vader uit te spreken.

Hij zeide ook:

„Gedenkt den Sabbatdag, dat gij dien heiligt.”

Exodus 20 : 8.

Dat schijnt ons zo gemakkelijk toe, om deze ene dag te geven in ruil voor de vele zegeningen,

welke wij genieten. Te vergeten, dat die dag de dag des Heren is, zoals sommigen onzer doen, is een teken van grote ondankbaarheid. Van de zeven dagen heeft Hij er één apart gezet, niet om deze ons als een last op te leggen, doch om ons leven met vreugde te vervullen en ons de gelegenheid te geven met ons gezin te samen te komen, en onze liefde voor elkaar te verdiepen. En indien wij de wil van onze Hemelse Vader doen, zullen wij op de Sabbatdag naar Zijn heilig huis gaan en van het Sacrament nemen ter herinnering aan het zoenoffer, door de Redder der mensheid voor ons gebracht. Als wij „de Sabbat gedenken en heiligen” zal dit ons grote vreugde geven en de Hemelse Vader zal ons rijkelijk die zegeningen schenken, welke de beloning zijn van gehoorzaamheid aan Zijn geboden.

Voorts zeide Hij:

„Eert uwen vader en uwe moeder, opdat uw dagen ver-
lengd worden in het land, dat
u de Heere uw God geeft.“

Exodus 20 : 12.

Het is, dunkt mij, niet nodig hier-
over iets te zeggen tot dit volk,
want het is een voorrecht zijn
vader en moeder te eren. Het be-
hoort tot de grootste vreugde van
mijn leven te weten, dat ik iets
gedaan heb voor mijn vader en
moeder. Dit gevoel had ik toen
zij nog hier waren, en nu zij heen-
gegaan zijn naar de andere zijde,
wil ik gaarne mijn leven zo in-
richten, dat hun naam met ere
genoemd zal worden en zij mij
met vreugde zullen begroeten,
wanneer ik thuis kom.

„Gij zult niet doodslaan.“

Exodus 20 : 13.

Velen in de wereld schijnen niet
te beseffen, welk een vreselijke
misdad het is, een mens het le-
ven te ontnemen. En toch bestaat
er geen groter misdad, die de
mens eerder berooft van de zege-
ningen des eeuwigen levens in
het celestiale koninkrijk, dan
moord, uitgezonderd het zondigen
tegen de Heilige Geest. Wij
moeten onze kinderen in hun
jonge jaren bijbrengen de heilig-
heid van een mensenleven en hoe
vreselijk en schrikwekkend een
moord is.

„Gij zult niet echtbreken.“

Exodus 20 : 14.

Het wil mij toeschijnen, dat in
onze moderne wereld de mensen
ver van dit gebod zijn afge-
dwaald. Velen hebben de heilig-
heid van een rein leven vergeten.
Zij verspelen de kans, hun door
God geboden, om hun kennis te

vermeerderen, in dit leven ge-
lukkig te worden en anderen
vreugde te bereiden. Zij hebben
hun deugdzaamheid prijsgege-
ven, teneinde hun driften te kun-
nen bevredigen, met als gevolg,
dat zij zichzelf buiten sluiten van
de Geest van onze Hemelse Va-
der, en de verleider volgen, die
hun vernietiging zoekt.

Heiligen der Laatste Dagen,
leert uw kinderen de wet van
kuisheid betrachten. Omringt hen
met uw beschermende liefde, op-
dat zij niet in de verleiding kom-
men zich aan het kwaad over te
geven. Wij moeten meer doen
dan ze regelmatig naar Zondags-
school, Jeugdwerk, O.O.V. en
andere kerkorganisaties zenden.
Het is zo belangrijk dat u, als
vaders en moeders, hen onder-
wijst en niet alleen dat, maar ze
doordringt van de geboden des
Heren, zodat zij zich bewust
worden van de belangrijkheid en
ernst van de dingen des levens.
Welk een voorrecht is het voor
de ouders, wanneer zij kunnen
rondzien in de kring van reine
jongens en meisjes, hun geschon-
ken door onze Hemelse Vader,
Die hun geest schiep! Welk een
vreugde ze te samen te zien,
deelgenoten van des Vaders ze-
gingen, zich verheugend in het
bijzijn van Zijn Geest, omdat zij
in hun jeugd leerden, zich rein en
onbevlekt van de wereld te hou-
den.

Ik smeed u het opgroeiende ge-
slacht met meer ernst, meer be-
dachtzaamheid en meer geduld
dan ooit te voren te behoeden
voor en te leiden langs de hin-
derlagen en voetangels, door de
Boze voor hen uitgezet.
Vele van onze films, radio-
programma's, tijdschriften, boe-

ken, enz. zijn totaal ongeschikt voor een moreel gezonde samenleving, en, tenzij wij de invloed er van kunnen neutraliseren door goede leringen en een goede omgeving, die de jeugd de voordelen biedt van een kennis van goede mannen en vrouwen, de deugden der profeten en de betekenis van het Evangelie van Jezus Christus, kunnen misschien sommigen onzer geliefden afdwalen, terwijl wij te laat tot de ontdekking komen, dat wij onze plichten hebben verzaakt.

Laat ons onze kinderen leren rein te leven en oprecht te zijn. Leert uw jongens de kuisheid hunner zusters en vriendinnen te beschermen. Leert uw meisjes de jongens te behoeden voor ondeugdzaamheid door hun nimmer vrijheden toe te staan.

Het is niet alleen onze plicht het Evangelie van Jezus Christus te prediken, doch het is eveneens onze plicht onze jongens en meisjes de wereld in te zenden, wanneer zij tot de een of andere taak in de Kerk geroepen worden, opgewassen tegen alle verzoeking van de Boze. Zij moeten zo rein en deugdzaam zijn als voor een mens maar enigszins mogelijk is, want dan zal hun invloed inwerken op anderen. God's Geest kan niet verblijven in een onreine tabernakel, doch Zijn Geest zal zijn met hen, die zichzelf rein en onbevlekt hebben gehouden.

Laat ons daarom onze kinderen groot brengen onder de invloed van God's Geest, zodat het de Boze niet zal gelukken hen in verleiding te brengen.

„Gij zult niet stelen.”

Exodus 20 : 15.

Deze uitspraak behoort eveneens tot de geboden. Het is verbazingwekkend hoeveel mannen en vrouwen, die toch overigens een goed leven leiden, toegeven aan de verleiding te nemen wat hun niet toebehoort. De laatste jaren hebben wij een grote verandering gezien.

Eerlijkheid wordt steeds lichter geteld. Onze Hemelse Vader wist, dat wij dit gebod nodig hadden, toen Hij het gaf. Het werd niet gegeven om tot de Heilige Schrift gerekend en op de boekenplank te worden geborgen. Het werd gegeven om het van de daken af te verkondigen, indien zulks nodig mocht blijken. Het gebod werd gegeven aan het oude Israëel, en de oneerlijken werden in die dagen streng gestraft. Ook nu geldt dit gebod voor ons en ik wil er u op wijzen, dat ook nu straf wordt toegekend, wanneer de oneerlijke voor de rechtbank wordt gedaagd. Doch deze straf is onbetekenend, vergeleken bij de geestelijke straf, die wij zullen moeten ondergaan bij het overtreden van de wet van eerlijkheid.

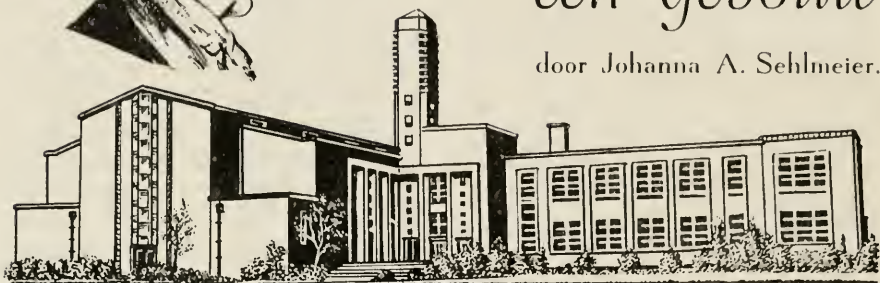
„Gij zult geene valsche getuigenis spreken tegen uwen naaste.” Exodus 20 : 16.

Dit gebod behoort tot dezelfde categorie als de andere, ons door onze Hemelse Vader gegeven geboden. Ik hoop, dat de leden dezer Kerk niemands reputatie zullen benadelen om zichzelf in een gunstig daglicht te stellen. Ik hoop, dat wij niet grif een of andere onvriendelijke opmerking over derden aannemen en verder vertellen, waarvan dan een goede man of vrouw, of een slechte (Vervolg op blz. 90)

Een Profeet en een gebouw

door Johanna A. Schlmeier.

Dinsdagmorgen, 11 Januari. De aula van het Joseph Smith Gebouw is tot de laatste plaats bezet met studenten, wachtend op de aanvang van de eerste „assembly” in het nieuwe jaar. Ik ben een van hen — al kan ik het bijna niet geloven. Drie maanden geleden woonde ik nog zeven duizend mijlen hier vandaan, in mijn vaderland aan de andere zijde van de oceaan. Het is zo klein, Holland — bijna te klein voor de millioenen, die al hun krachten inspannen om zich een bestaan te verzekeren, onder het wakend oog van een jonge koningin. Ik herinner me de dagen, dat ik droomde van Utah's bergen en valleien, en afbeeldingen bekeek van haar tempels, haar huizen, haar scholen.

Nu ben ik hier. Ik zie president McDonald op het podium — hij lijkt een oude bekende, zo vaak heb ik zijn foto gezien. Achter hem aan de muur hangt een schilderij, een bosgezicht. En nu moet ik wel denken aan het tafereel, dat ik in gedachten heb uitgebeeld, zolang ik me kan herinneren. Het is lente — de zon

schijnt — en een jongen gaat het bos in, verdwijnt tussen de bomen. Als hij terugkomt, ziet hij er anders uit. Er is iets met hem gebeurd. Hij gaat naar huis en vertelt zijn ouders, dat hij een visioen heeft gehad. En hij is er zo vol van, dat hij zijn onderzending aan bureu en vrienden vertelt, in zijn argeloosheid niet beseffend, wat het gevolg zal zijn. De reactie komt als een donderslag. Hij wordt bespot, voor gek uitgemaakt. Hij, een doodgewone jongen, die beweert dat hij God de Vader gezien heeft! Volgens de geestelijken en godsdienstleraars is dat heiligschennis! Zijn vrienden laten hem in de steek, en hij staat daar, eenzaam, omringd door haat.

Waarom zegt hij niet, dat het niet waar is, dat het verbeelding was? Dan zijn zijn moeilijkheden met één slag uit de weg geruimd, en is hij niet langer een uitgestotene, die met de vinger wordt nagewezen. Waarom houdt hij het vol? Omdat, zoals hij later verklaarde, hij wist dat het waar was, en dat hij, door het te verloochenen, de zwaarste zonde

zou begaan, waaraan een mens zich schuldig kan maken.

—o—

Om mij heen zitten honderden studenten. Sommigen hunner zijn mijn vrienden. Het is goed, vrienden te hebben — als ik ze op de campus tegenkom, en zij zeggen hallo, geeft het me een blij gevoel — hun glimlach zegt me, dat ik geen buitenstaander ben, dat ik bij hen hoor. Ik ben dankbaar voor die vriendschap — het maakt me sterker.

Joseph Smith had vele vrienden. Zij waren aan zijn zijde, als er moeilijkheden waren, als beproevingen en vervolging zijn pad kruisten. Hun vriendschap betekende zoveel voor hem — het moet hem diep geschokt hebben, toen in de loop der jaren sommigen van zijn naaste medewerkers hem de rug toekeerden. Het schijnt ongelofelijk, dat mannen als Oliver Cowdery en David Whitmer, die zulke machtige manifestaties hadden ontvangen, zo iets konden doen. Maar bittere gevoelens kunnen een mens tegen beter weten in een weg doen bewandelen, die ten verderve leidt. Het latere gedeelte van hun leven biedt een treurig beeld. Bevrediging was voor hen niet te vinden. Hoe nederig vroeg vele jaren later Oliver Cowdery, eens de tweede ouderling der Kerk, om wedertoelating als lid. De jonge mensen, die ik hier zie, zijn vol leven en ambitie, genietend van iedere nieuwe dag. Joseph Smith was nog een jonge man, toen hij zijn leven gaf — 38 jaar oud.

Ik zou enkele vragen willen stellen aan al diegenen, die hem als een bedrieger beschouwen:

Nevenstaand artikel werd geschreven door zr. J. A. Sehlmeier, onze geliefde voormalige assistent-redactrice, die kortgeleden naar Zion emigreerde. Met dit artikel dong zij mee in een wedstrijd in het schrijven van verhalen, uitgeschreven door de literaire afdeling van haar school. Zij studeert n.l. sedert begin Januari aan de Brigham Young Universiteit te Provo, Utah, waar zij het uitstekend naar de zin heeft. Toen zij ons haar artikel zond, wist zij nog niet of haar inzending een prijs had behaald; er bestaat evenwel goede kans, dat onze landgenote een prijs krijgt toegewezen, want haar literaire proeve werd reeds gerangschikt onder de twaalf beste stukken, waaruit de laatste keuze gedaan zal worden.

Denkt U, dat hij naar Carthage gegaan zou zijn, waar de dood hem wachtte, als hij een oplichter was geweest? Toen hij onderweg was van Nauvoo naar Carthage, had hij gemakkelijk in de bergen een heenkomen kunnen zoeken, en niemand zou hem hebben kunnen vinden. Hij wist dat zijn vijanden vast besloten waren

hem te doden, en hij was toch ook maar een mens, aan het leven gehecht als ieder ander. Maar hij weerstond de verleiding, en deed het niet.

Als hij geen waar profeet was geweest, zou hij dan eindeloze moeilijkheden en ontberingen doorstaan hebben, zou hij dan tot zijn laatste dag een godsdienst gepredikt hebben, die hem financieel en maatschappelijk niets dan nadelen bracht?

Als zijn openbaringen het product van zijn verbeelding waren geweest, zou hij dan in staat zijn geweest gezondheidsvoorschriften te geven, die nu, na meer dan honderd jaar, door de wetenschap verkondigd worden als het resultaat van de modernste onderzoekingen?

Als het Boek van Mormon op fantasie berustte, zouden oudheidkundige onderzoekingen in latere jaren dan in volmaakte overeenstemming zijn met de inhoud van het boek?

Neel Deze en vele andere feiten geven ons de rotsvaste overtuiging, dat hij een goddelijke zending vervulde, en met overgave zingen we:

Groot is zijn glorie, zijn priesterschap
Eeuwig behoudt hij de sleut'len en
Eenmaal gekroond naast al d'oude
Treedt de getrouwe in 't rijk dat hem

[eindloos,
[macht,
[profeten
[wacht.

Heil de profeet, nu in hemelse sferen,
Thans door verraders noch wreedaards
Met God vereend zoekt hij 't heil zijner
Nooit kan de dood meer verwinnen de

[gekweld.
[broed'ren,
[held.

—o—

Ik zie hier studenten uit vele landen. Het betekent, dat het schijnsel der waarheid, ontvangen en uitgedragen door die jonge profeet, de natiën der aarde heeft bereikt, en de oprechten van hart heeft getroffen. Ga naar Skandinavië of Frankrijk, naar Palestina of Japan, zoek de Heiligen der Laatste Dagen op in Canada of Argentinië, in Utah en op de Hawaii Eilanden, en immer zult ge hen uit hun medemenssen herkennen.

Vraag hun hoe zij in staat zijn geweest onbeschrijflijke moeilijkheden te doorstaan; vraag hun de reden van het enthousiasme, waarmee zij hun arbeid verrichten; vraag hun waarom zij gewillig zijn hun tehuis en familie te verlaten, om in vreemde landen hun godsdienst te gaan verkondigen; vraag hun naar hun onbegrijpelijke kalmte, nu de wereld beeft onder het geschreeuw van blanke en gekleurde volken, die hun rechten eisen — en in alle talen der wereld zult ge hetzelfde antwoord horen — de beginselen van dit herstelde evangelie.

—o—

Toen Joseph Smith vermoord was, verwachtten zijn vijanden iedere dag de ineenstorting van de Kerk. Zij wachten nog steeds — en zij zullen voor immer wachten. Wij, de jeugd der Kerk, zullen dit grote werk voortzetten. We zullen het voor de waarheid opnemen, en haar tot elke prijs verdedigen, er voor leven, en als het van ons verlangd zou worden, er voor sterven — want wat zou het leven waard zijn zonder deze dingen?

Geopenbaarde Kennis

door Alma Sonne.

God hield niet op openbaringen te geven toen Jezus aan het kruis stierf. De Apostelen bleven openbaringen, inspiratie en aanwijzingen voor hun zending onder de mensen ontvangen. Goddelijke gemeenschap vormt de grondslag van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Dat was ook de grondslag van de vroegere Christelijke Kerk. Zonder goddelijke leiding zou de Kerk niet in staat geweest zijn haar zending te vervullen. Het mensdom zou in de schaduwen van twijfel en onzekerheid gebleven zijn — ontsteld en verward door de tegenstrijdige dogma's en theorieën van mensen.

De Heilige Geest is een Openbaarder en Hij maakt God's wil aan de mens bekend. De zending van de Heilige Geest is de berouwvolle, gedoopte bekeerling in contact te brengen met God. Openbaring te ontkennen wil zeggen de macht van de Heilige Geest te verloochenen. Zonder die macht kan de mens geen kennis omtrent God opdoen, welke kennis toch de sleutel tot het eeuwige leven is. Het bezit van deze kennis weerspiegelt zich in het leven van hem of haar, die streeft naar zaligheid en verheerlijking. De goede volgelingen van Jezus ontvingen deze kennis, evenals de heiligen, die het door Zijn Apostelen gepredikte Evangelie aanvaardden. Onder de in-

vloed van die Heilige Geest sprak Petrus op de dag van het Pinksterfeest een machtige rede uit. Zijn woorden waren voor de aldaar verzamelde menigte een openbaring van God.

Het herstelde Evangelie van Jezus Christus is geopenbaarde kennis. Het kwam van God door de mond van een Profeet, die sprak wanneer hij daartoe door de Heilige Geest bewogen werd, en die, gelijk Jacob en Mozes, met God sprak „van aangezicht tot aangezicht”. De leer van openbaring is een noodzakelijk onderdeel van het Evangelieplan. Toen hij de wereld zeide wat hij geloofde, verklaarde Joseph Smith: „Wij geloven in al hetgeen God geopenbaard heeft, al wat Hij nu openbaart, en wij geloven, dat Hij nog vele grote en voorname dingen zal openbaren aangaande het Koninkrijk van God.” Deze verklaring biedt een vooruitstrevende en bevredigende werkelijkheid van het leven. Het verzekert de mens, dat God nog steeds het stuur in handen houdt, dat de hemelen geopend zijn en dat de Schepper Zijn kinderen verlaten noch vergeten heeft.

Kennis omtrent God is noodzakelijk voor geestelijke groei en ontwikkeling. Zij is de grondslag van geluk en tevredenheid. Zij geeft de mens een vaste overtuiging en inspireert hem tot een beter leven. Dergelijke kennis

werd Petrus geopenbaard, toen hij zeide: „Gij zijt Christus, de Zoon des levenden Gods.“ Zij werd nog verder uitgedragen, toen Jezus antwoordde: „Vlees en bloed hebben u dat niet geopenbaard, maar Mijn Vader, Die in de hemelen is.“ Het was een openbaring, voor Petrus persoonlijk bestemd — een openbaring, die zijn leven in andere banen leidde en hem deed voortgaan in de voetstappen van zijn Meester. Deze kennis kwam van de Heilige Geest. Iedere heilige der laatste dagen, die in overeenstemming met de leerstellingen en idealen van het herstelde Evangelie leeft, heeft recht op een dergelijk persoonlijk getuigenis. God geeft het aan degenen, die aan de vereisten hebben voldaan en hun geloof hebben getoond in een gebedsvol zoeken naar waarheid.

Kennis door geloof wordt niet zonder moeite verkregen. Een goede levenswijze is de sleutel, die de deur opent tot een persoonlijk contact met God. „En wij zullen ze hiermede beproeven, en zien, of zij alles zullen doen wat de Here, hun God, hun gebiedt,“ zeide de Here tot Abraham. Het leven hier op aarde is een voortdurende strijd tegen vijandige machten. Het is een proeftijd, maar het opent tevens grote mogelijkheden voor hen, die de goddelijke leiding willen aanvaarden, welke de getrouwen geboden wordt. In harmonie te zijn met de Oneindige en geleid te worden door de „stille, zachte stem“, zijn manifestaties van God's macht om Zijn kinderen tijdens hun aardse pelgrimsreis te leren en te leiden.

De bedoeling van God's openbaringen aan de mens is hem te verlichten. Zonder God is de mens een mislukking. Alleen en zonder steun kan hij zijn weg niet vinden. Met de herstelling van het Evangelie kwam eveneens de herstelling van het contact met de Godheid. In het verleden werden Profeten verwekt, door wie de Here tot Zijn zonen en dochters sprak. Deze heilige mannen stonden in nauw contact met God en zij gaven aanwijzingen en vermaanden het volk in de vorm van openbaringen. Sommigen hunner profetische uitspraken zijn bewaard gebleven in de Bijbel en het Boek van Mormon. Daarom zijn deze boeken het woord van God. Jezus Christus vermaande de Joden de Schriften te onderzoeken en hun goddelijke oorsprong te erkennen.

De eeuwige getuige van de Vader en de Zoon is de Heilige Geest, een der leden van de Godheid. De gave des Heiligen Geestes is de geest van openbaring. Zij wordt bevestigd door het opleggen der handen door van God geautoriseerde dienstknechten. Zij is voor een ieder, die voldaan heeft aan de vereisten, gesteld voor intrede in God's Koninkrijk, te verkrijgen. Jezus verwees naar deze gave, toen Hij met Nicodemus sprak: „Zoo iemand niet geboren wordt uit water en Geest, hij kan in het Koninkrijk Gods niet ingaan.“ (Joh. 3 : 5). De gaven van de Geest zijn manifestaties van de Heilige Geest en de tekenen van waar geloof, geestelijk leven en goddelijke aanvaarding. Het programma van 's mensen verhoging is gebaseerd op geopenbaarde kennis.

Zweedse heiligen gaven concerten.

Op 21 Januari j.l. gaven de leden van de gemeente Malmo in Zweden een succesvolle concert-avond, welke ten doel had gelden bijeen te brengen voor de aankoop van meubelen voor hun kerkgebouw. Dit was de tweede maal sedert het gebouw op 13 Juli 1947 door President Alma Sonne werd ingewijd, dat de leden een concert-avond organiseerden om het uiterlijk van hun vergaderzaal te verfraaien. De gelden, op de eerste programma-avond bijeen gebracht, werden aangewend om een doopvont in het gebouw aan te brengen. Sindsdien koesterden de leden de wens hun vergaderzaal een beter aanzien te geven, daarom geven zij concerten. Hoe meer zij op deze manier aan hun gemeente geven, des te gelukkiger gevoelen zij zich, verklaart President Eben R. T. Blomquist.

De Nederlandse Zending breidt zich uit.

Kortgeleden heeft de Nederlandse Zending drie gebouwen aangekocht, die als vergaderplaatsen in gebruik genomen zullen worden, zodra de restauraties aan deze gebouwen voltooid zijn. De heiligen in de gemeenten Leeuwarden, Zutphen en 's Gravenhage, waar bedoelde gebouwen zijn aangekocht, prijzen zich gelukkig met het bezit er van, want in geheel Holland heerst nog steeds grote woningnood. President Zappy bericht tevens, dat er stappen genomen zijn om

de gemeente Rotterdam te splitsen. Nu bestaat er een gemeente aan beide zijden der rivier met elk een ledental van ongeveer vierhonderd heiligen. De President rapporteert eveneens, dat verscheidene nieuwe gemeenten voor zendingswerk geopend zijn en de zendingen opmerkelijke successen boeken. Kortgeleden werd in het district Arnhem een speciale vergadering gehouden, waarin zestien nieuwe leden door de doop tot de Kerk toetraden.

Presidenten voeren besprekingen over welvaartplannen.

President Walter L. Stover van de Oostduitse Zending en President Jean Wunderlich van de Westduitse Zending kwamen op het hoofdkantoor der Europese Zending te Londen met President Alma Sonne te samen om welvaartproblemen voor het komende jaar te bespreken. De huidige behoeften, eventuele noden, welke in de toekomst gelengid moeten worden, en de wijze van distributie werden grondig besproken. President Wunderlich rapporteerde, dat, tengevolge van de verbeterde economische toestand in Westduitsland, het verstrekken van welvaartgoederen daar aanmerkelijk kan worden beperkt. Dit is evenwel niet het geval met Oostduitsland, waar de leden nog steeds geholpen moeten worden met welvaartgoederen van het Algemene Kerkelijk Welvaartcomité.

Is het werkelijk zo belangrijk?

door Mary Brentnall

*Een gesprek met jonge mensen
over een hedendaags probleem.*

Door veel jonge mensen wordt dikwijls geklaagd, dat wij te veel spreken over het Woord van Wijsheid.

„Zo belangrijk is het niet,” zeggen zij. „Wij moeten het liever hebben over de beginselen van naastenliefde, onzelfzuchtigheid en verdraagzaamheid. Wij kunnen beter de voornaamste dingen prediken, dan voortdurend hameren op niet roken en drinken.”

„Ik ken een man,” zeide eens een meisje, „die er niet aan zou denken een kop koffie te drinken, maar hij vindt het niet erg zijn buurman in zaken te bedriegen.” Zo denken vele jonge mensen. Als men ze vraagt wat de voornaamste beginselen inhouden, weten zij dan ook wel te antwoorden. Daarom kan ik niet nalaten sympathie te gevoelen voor deze opvatting, maar toch wil ik over het Woord van Wijsheid spreken, omdat het mij geheel veroverd heeft. Ik denk er dikwijls over. Ik heb er altijd veel over nagedacht.

In mijn kinderjaren vroeg ik eens een oudere vrouw, overigens een toegewijd lid der Kerk, waarom zij koffie dronk. Zij antwoordde: „Och, ik geloof niet, dat mijn Hemelse Vader mij daarvoor uit de hemel zal verstoten.” Zij was een lieve vrouw, en zeker had ik er nimmer aan gedacht, dat de Hemelse Vader haar zou kunnen verstoten, daarom zweeg ik. Maar ik vond toen — en vind dit nog steeds — dat zij mijn vraag niet beantwoordde. Ik heb het gevoel, dat zij mijn vraag ontweek. Toen ben ik tot de slotsom gekomen, dat wij meestal ontwijkend over het Woord van Wijsheid denken.

o—o

Dit artikel zal volgens mij niet aan het doel beantwoorden als ik hier alleen maar een opsomming of verklaring geef van de verschillende waarden van het Woord van Wijsheid. Als men de negen en tachtigste afdeling van Leer en Verbonden ernstig bestudeert, vindt men er

veel meer in dan verboden. Deze afdeling wordt „de moderne gezondheidswet” genoemd, doch voor mij gaan de diepe geestelijke dingen verre uit boven het stoffelijk welzijn. Ieder woord is waar en vol betekenis. Telkens, wanneer men de woorden leest en herleest, verspreiden zij nieuw licht en geven nieuwe denkbeelden, die het overdenken waard zijn. Aan de gehoorzamen worden opmerkelijke zegeningen beloofd. Voldoende literatuur over dit onderwerp is voorhanden. Verhalen uit het werkelijke leven, wetenschappelijke onderzoekingen, filosofie en morele wetten vormen de veelomvattende literatuur, welke de belangstellenden ter beschikking staan.

Maar dit alles wil ik u niet speciaal onder de aandacht brengen. Ik koester niet zozeer de wens het Woord van Wijsheid te verdedigen als het verlangen, de waarde aan te tonen van dit zogenaamd ondergeschikte beginsel ten opzichte van het aankweken van een

juiste opvatting van verdraagzaamheid en onze voorbereiding tot het nakomen van hogere wetten.

Tegen verdraagzaamheid ten opzichte van onze vrienden, die roken, drinken, te veel eten, enz., waarmede wij hen helpen en goed doen, is geen bezwaar, wanneer wij enige voornamen waarheden niet uit het oog verliezen. De eerste van deze is dan dat er altijd een tijdstip komt, waarop verdraagzaamheid aanvaardt wordt. De dichter, die zeide: „Eerst verdragen wij, dan komt medelijden en ten slotte aanvaardt wij”, begreep de natuur des mensen. Zijn wij sterk? Hebben wij een ruim gezichtsveld? Wat betekent verdraagzaamheid voor ons?

Indien wij eerlijk willen zijn omtrent verdraagzaamheid, moeten wij trachten de nevels, die de ware betekenis van het woord verbergen en verdraaien, uiteen te scheuren. Het feit, dat de niet-drinker zijn buurman heeft bedrogen, waardoor de „eerlijke man”, die wel drinkt, aannemelijker en beter zou zijn, heeft eigenlijk niet de minste waarde. Er is heus geen reden aan te nemen, dat onze Hemelse Vader, omdat Hij ons sommige zwakheden vergeeft — wat, naar wij innig hopen, het geval zal zijn — deze zal verheerlijken. Dit te geloven betekent dat wij de werkelijke levensproblemen willen ontwijken.

Nogmaals terugkomend op het onderwerp „verdraagzaamheid”: wij moeten het feit aanvaardt, dat de relatie tussen mensen zelden in evenwicht blijft. Met het voorbijgaan van de tijd wordt de band tussen vrienden lossen of nauwer, en dan blijft immer de kwestie bestaan van wie beïnvloed wordt door wie. Het is een groot verschil wanneer een niet-drinkende groep jonge mensen iemand in haar kring opneemt, die wél drinkt, en deze helpt en genegenheid schenkt, of wanneer een meisje zich aansluit bij een groep van twintig of dertig drinkende en rokende jongelui en daardoor het risico loopt zich bij hun zienswijze te gaan neerleggen. En ten slotte moeten wij niet vergeten, dat wij altijd onze aanstaande echtgenoten kiezen uit onze kennissenkring, die — hoe sterk of zwak zij ook mogen zijn — een deel van ons wezen worden, een onderdeel van ons leven, ons thuis en nakomelingschap, en dan verliest „verdraagzaamheid” alle betekenis.

Het Woord van Wijsheid is een goede school om een eigen oordeel aan te kweken en wilssterkte te ontwikkelen. Ons wordt gezegd, dat het zelfs voor de „zwaksten” geschikt is. Wil dit niet zeggen, dat, als wij de „lagere” wet niet kunnen leven, wij heel wat meer moeite zullen hebben met het naleven der hogere wetten? Als wij de grote morele wetten willen begrijpen en leven, moeten wij ons daar op toeleegen door het onderhouden van het Woord van Wijsheid.

Het moet voor ons niet zo moeilijk zijn geen alcohol te drinken of tabak te gebruiken. Dat velen het hiermede niet eens zijn, bewijst de behoefte aan een rechtstreeks antwoord op de vraag: „Waarom drinken wij? Waarom roken wij?” Waarschijnlijk zijn op deze vragen evenveel antwoorden als drinkers en rokers. Nieuwsgierigheid kan in dat opzicht veel invloed uitgeoefend hebben, of het voorgaan van anderen, of een poging aan het onzekere bestaan van het niet-volwassen zijn te ontkomen.

Ook slechte raad kan er toe medegewerkt hebben. Ik ken een vader, die zijn zoon aanraade te gaan roken, „omdat dan meer deuren voor hem open zouden gaan en hem groter kansen geboden zouden worden”, en hij zich door „deze inspiratie van grote mannen” meer „thuis en op zijn gemak zou gevoelen”. Hierin mag enige waarheid schuilen, maar zeker niet de gehele waarheid. Deze vader vergat helemaal de niet drinkende grote mannen, met wie hij zich niet „op zijn gemak zou gevoelen”. En hij onderschatte de andere elementen, die van waarde zijn in het maatschappelijke en geestelijke leven. Ik kende een andere vader, die om dezelfde reden zijn zoon adviseerde muziek te gaan studeren. Over het algemeen had deze raad beter resultaat. De redenering van de eerste vader ontsproot aan het ontwijkende denken, waartegen ik bezwaren opper, want het hecht valselijk té grote waarde aan de opnemings in de maatschappelijke kring. Het lijkt mij veel begerenswaardiger gezocht te worden om wat wij zijn — om de talenten, welke wij kunnen aanbieden, de waarheid die wij uitleven, de aanmoediging, de stuwende kracht en de troost, die van ons uitgaan — dan te worden opgenomen in een maatschappelijke kring terwille van onze persoonlijke gewoonten, die toevallig met die dezer kring overeenstemmen.

(Vervolg op blz. 90)

Dennis en het Mormoonse Bataljon

door MABEL HARMER.

(Slot).

„Ik las in een boek, dat deze soort rotsen, die veel in deze heuvels gevonden worden, kwarts worden genoemd en een aanwijzing is, dat er goud is. Ga eens een pan halen, dan zullen we zien of er in dit gruis iets te vinden is.“

Dennis rende weg om een pan te halen. Met spanning keek hij toe hoe Marshall wat gruis van de rots schraapte en het in de pan water heen en weer schudde.

Ten slotte gaf hij de pan terug met de opmerking: „Hierin is niets te vinden, maar ik ben nog niet klaar. Ik wil wedden om mijn aandeel in de molen, dat ik het een of andere metaal in deze rivier vind. Het boek was goed.“

„Ik hoop het in ieder geval, meneer Marshall,“ antwoordde Dennis glimlachend. Hij mocht de oude man wel, ondanks diens driftige en kortaangebonden manier van doen en vreemde opmerkingen. Toen ging hij terug naar de hut en vergat het gebeurde tot de volgende morgen, toen zij, bezig met hun ontbijt, in de omgeving van de molen geklop hoorden.

„Wat gebeurt er toch bij de molen op dit uur van de dag?“ vroeg Henry Bigley, een pannekoek in de lucht omkerend.

„Dat,“ antwoordde James lachend, „moet onze vriend Marshall zijn. Hij zal en moet vanmorgen een goudmijn vinden.“ „Leuk idee,“ grinnikte Henry,

„help me er aan herinneren, dat ik een zak vol meeneem wanneer ik de volgende keer naar het fort ga. Ik zou graag een van die prachtige hemden uit Brannan's winkel hebben. Kom, jongens, ga zitten en eet als je niet liever naar buiten gaat om met Marshall goud te graven.“

Op dat ogenblik gaven ze er allemaal evenwel de voorkeur aan eerst hun maag te vullen. Toen zij op weg waren naar de molen riep Marshall, nog steeds druk in de weer bij het water, hen met van opwinding overslaande stem toe: „Nu heb ik het gevonden, jongens!“

„Kom, laten we zijn zin doen,“ zei James zacht, terwijl ze op Marshall toeliepen, die zijn oude hoed in de hand hield.

In de hoed lag een twaalfstal kleine balletjes. James nam het grootste er uit en duwde het tussen zijn tanden. Toen zei hij met geheel andere stem: „Zo waar, jongens, het is mogelijk dat het goud is!“

„Natuurlijk is het goud,“ hield Marshall vol. „Neem het mee naar die rots en sla er met je hamer op. Dan zal je het zien.“

„Ik weet iets beters,“ antwoordde James. „De kolen van ons vuur zijn nog gloeiend heet. Als dit spul niet verbrand kunnen we veilig aannemen, dat we werkelijk goud gevonden hebben.“

De mannen drongen te samen in de hut, waar James de kolen aan-

blies om daarna het metaal op de punt van een oude schop in het vuur te houden. Hoewel het vuur vlammen schoot, bleef het metaal onveranderd en nu riep hij met opgewonden stem: „Jongens het is goud! Goud!”

Met de grootst mogelijke spoed werd Kapitein Sutter van het Fort verwittigd, die, weinig vermoedend dat het goud alles zou vernietigen wat hij in jaren moeizaam had opgebouwd, plannen maakte met Marshall en de mannen. De meesten hunner zouden bij de molens blijven tot deze voltooid waren, alleen de beide jongens zouden met hem teruggaan naar New Helvetia. Het moest een diep geheim blijven tot zij de tijd gekomen achtten hun ontdekking wereldkundig te maken.

HOOFDSTUK XII.

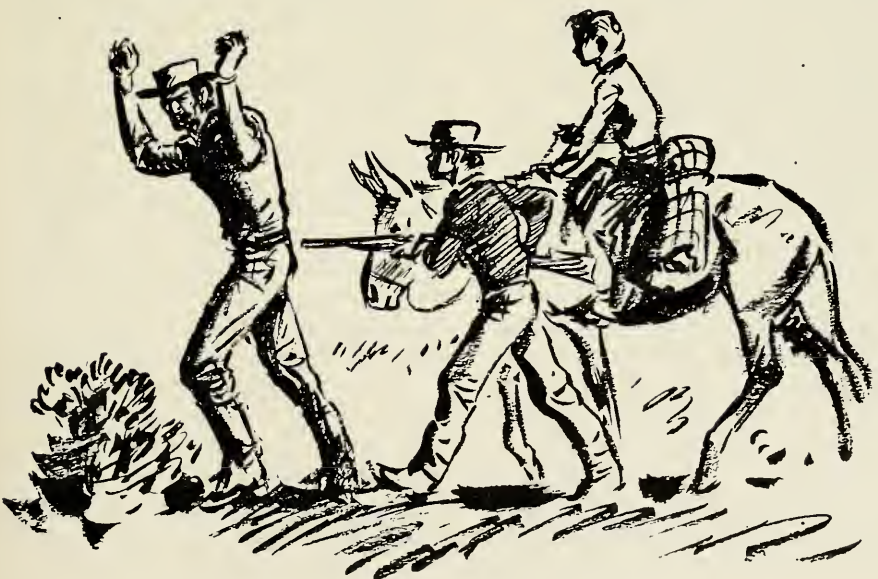
Huistoe.

Marshall en Kapitein Sutter deden al het mogelijke om hun ontdekking geheim te houden, doch

het gelukte Sam Brannan zich meester te maken van het nieuws. Hij ondernam een tocht naar San Francisco, speciaal om in die stad het bericht te verspreiden. Bijna onmiddellijk werd het land overstroomd door goudzoekers, die uit Monterey en andere steden ten Zuiden van San Francisco en het heuvelgebied kwamen.

In het begin betraden slechts enkele goudzoekers het fort, het duurde evenwel niet lang voor een gestadige stroom niet alleen langs het fort trok, doch geheel New Helvetia onder de voet liep. Overal sloegen de mannen hun tenten op, daarbij boomgaarden en akkers onder de voet lopend als onkruid.

Tot Sutter's grote teleurstelling werden zijn arbeiders eveneens aangestoken door de goudkoorts. Zij verlieten hun werk om te trachten zich aan de oevers der Amerikaanse rivier en de nabij gelegen stromen een fortuin te vergaren. Hulpeloos moest hij

Zo trok de vreemde stoet langs de rivier (blz. 83)

toezien, hoe de mannen de vaten met reeds ten halve bereid leer in de steek lieten, de smeden niet meer naar hun smidse omzagen en de veldarbeiders de graanvelden aan hun lot overlieten. De Indianen en enkele Mormonen bleven achter om het uitgestrekte bezit te verzorgen. Alle anderen snelden weg om goud te zoeken. „Gaan jullie niet mee?” vroeg op een morgen een der mannen aan Dennis en Neil, toen deze bezig waren de koeien te melken. „Wij hebben een goede uitrusting en jullie kunt gerust met ons meegaan. Er is voor allemaal meer dan voldoende.”

„Nee,” antwoordde Dennis scherp, terwijl hij de laatste melk in de emmer liet lopen. „We zijn niet van plan weg te lopen en daar deze dieren onder te laten lijden. Niet voor al het goud ter wereld.”

„Zoals je wilt,” antwoordde de man met een schouderophalen. „Ik heb je alleen maar een kans geboden. Van koeien melken zul je niet rijk worden.”

„Misschien niet — maar wij kunnen 's nachts tenminste rustig slapen,” antwoordde Neil.

„Slaap dan maar rustig door, kindertjes,” was het sarcastische antwoord.

„Ik geloof wel, dat we een stel dwazen zijn,” merkte Dennis op, toen zij weer alleen in de stal waren. „Maar ik zou het mezelf mijn gehele leven niet vergeven, als ik nu de Kapitein in de steek liet.”

„'t Is toch wel erg voor Kapitein Sutter,” peinsde Neil, door de deuropening uitzien over de verwoesting, die eens het zo schone New Helvetia was geweest. „Nog maar een paar we-

ken geleden dachten wij, dat hij de gelukkigste man op aarde was. Wie zou ooit hebben gedacht, dat goud hem de vernietiging zou brengen — en nog wel goud van zijn eigen land.”

„Misschien is hij niet alles verloren,” antwoordde Dennis, zich bij zijn vriend voegend. „Het kan best vals alarm zijn. Misschien is er maar een beetje goud, en dan zullen deze mensen even snel verdwijnen als ze gekomen zijn.”

„Misschien,” stemde Neil toe. „Intussen maken zij een grote bende. Kijk eens naar de wijnhuizen, die in de laatste dagen geopend zijn. Het veld tegenover het fort wemelt er van. Daar zal wel heel wat van het stofgoud verdwijnen.”

De jongens werkten gestadig door. Zij melkten tot hun vingers totaal gevoelloos waren. De koeien, die, naar zij dachten, nog wel even zonder hun hulp konden, lieten zij dan ook maar zo lang wachten.

Des avonds sloten zij hun deur zorgvuldig en zij waagden zich nauwelijks buiten wanneer het donker was. De buiten de wet gestelde horden, die met schepen naar San Francisco waren gekomen, waren tot iedere misdaad in staat als zij een bezoek gebracht hadden aan de wijnhuizen. In deze tijd hoorde Dennis slechts nu en dan wat van zijn vader, wanneer er iemand voorraden kwam inslaan. Zo vernam hij, dat de molen voltooid was en meneer Martin bezig was voldoende goud bijeen te garen om in hun nieuwe tehuis goed te kunnen beginnen.

Des avonds bond hij Hannibal vlak buiten zijn deur vast, evenals wanneer hij des daags in de

stallen aan het werk was. Hij dacht, dat het diertje op deze manier veilig zou zijn, doch op een morgen, toen hij en Neil in de stal aan het werk waren, hoorde hij een verbolgen gebalk. Naar buiten snellend zag hij, hoe twee mannen het dier wegleidden, terwijl een derde achter Hannibal liep.

„Halt!” riep hij, achter de mannen aan rennend. „Dat is mijn ezel. Halt, zeg ik je.”

De mannen hielden stil, en zagen hem met onverholten pret nader komen.

„Luister, kleintje,” zei een hunner toegeeflijk. „Wij zijn op weg naar de goudvelden en hebben precies zo'n dier nodig om onze spullen te dragen. Wij zullen rijk worden, zie je. Je zult ons toch niet willen verhinderen om rijk te worden, wel? Bovendien, hoe weet je, dat het jouw dier is?”

„Natuurlijk,” viel nummer twee haastig bij. „Hoe kan een koeienjongen als jij een ezel bezitten? Ik wed, dat je straks nog beweert, dat deze houweel van jou is,” en Dennis deed haastig een stap achteruit, want de man zwaaide dreigend met bedoeld gereedschap voor zijn ogen.

Toen zij opnieuw aanstalten maakten om te vertrekken, sprong Dennis naar voren en greep Hannibal's halster. „Dit is mijn ezel,” hield hij dapper vol. „Ik heb hem gekocht van het Leiger der Verenigde Staten, Kapitein Sutter zal u bevestigen, dat het mijn dier is.”

„Mogelijk,” antwoordde een der mannen, terwijl hij dicht op Dennis toekwam. „Maar we hebben nu geen tijd om het hem te gaan vragen. Jij gaat dus netjes aan je werk en stoort ons, mensen,

die het erg druk hebben, niet langer.” Met deze woorden rukte hij Dennis' hand los, boog hem met een lelijke grijns om en wierp Dennis tegen de grond. Lachend verwijderden zij zich, terwijl Dennis langzaam opkrabbelde. Zijn pols, die lelijk zeer deed, wrijvend, zag hij hen een beetje verdoofd na. Dat duurde echter maar een ogenblik. Zodra hij weer denken kon, rende hij terug naar de stal, Neil toeroepend: „Een paar bandieten hebben Hannibal gestolen, maar ze zullen hem niet hebben.”

„Als je dat maar weet,” schoot Neil's stem verontwaardigd uit. „Wat doe je? Je kunt ze niet alleen achterna gaan.”

„Nee, dat gaat niet,” antwoordde Dennis nadenkend. „En het werk kan ik zo ook niet laten liggen. Ik zou een der Indianen achter hen aan kunnen sturen, maar zij zijn niet in staat geweest Sutter's eigendom te beschermen, laat staan dat zij mij het mijne zullen kunnen terugbrengen.”

„Wij moeten gaan,” meende Neil stellig. „Je zal geen gelukkig ogenblik meer hebben als je dat ezeltje niet terug krijgt. Wij kunnen voor vandaag de kalveren bij de koeien laten. Het is wel niet zo'n goed plan, maar het is nu een noodgeval. Laat ons ieder een geweer halen en op weg gaan vóór zij te ver weg zijn.” Een half uur later waren de jongens op weg. Dennis droeg een klein geweer, dat zij geleend hadden van een der wachten, terwijl Neil een zak gedroogde koeken droeg.

„Zij zijn langs de rivier gelopen,” zei Neil, „dat is dus voor eerst gemakkelijk. Later kunnen we wel vragen of iemand hen gezien

heeft. Is er soms iets ongewoons aan een hunner, zodat wij ze kunnen beschrijven?”

„Het enige, wat ik me herinner, is, dat een hunner hinkte,” antwoordde Dennis. „Ik geloof, dat ik te veel in de war was om ze bijzonder goed op te nemen.”

„Dat zal wel voldoende zijn. We zullen overal vragen. Iemand zal hen toch wel gezien hebben.”

Zij moesten lang lopen voor zij iemand konden vragen omtrent de drie mannen en de gestolen ezel. Alle reizigers trokken in dezelfde richting langs de rivier. Ten slotte vonden zij een groep, die aan de oever kampeerden. Een der mannen antwoordde: „Hoe zou ik weten, wie vandaag allemaal gepasseerd zijn. Er zijn duizenden langs getrokken.”

„Dat is tot nu toe steeds het antwoord geweest,” zei Dennis bitter. „Zij zouden op hun hoofd hebben moeten lopen, wil iemand zich hen herinneren.”

Naar mate zij moeizaam verder trokken, scheen Dennis meer gelijk te krijgen. De gouddelvers aan de oever schonken niet de minste aandacht aan de voorbijgangers, daar al hun energie zich concentreerde op de stukjes glanzend metaal tussen het zand, dat zij in hun zeef heen en weer schudden. Laat in de middag, toen zij wat droge koeken zaten te eten, riepen zij een oude man aan, die in hun nabijheid zat.

„Ja, ik heb ze gezien,” antwoordde hij op hun vraag. „Daar beneden sloegen zij af naar dat ravijn. Ik zit hier meestal, omdat ik niet veel kan werken, en ik zag, hoe de ezel opgeladen was met houwelen en andere zaken.”

„De dieven,” Dennis balde in woede de vuisten. „Wacht maar,

als ik ze in mijn handen krijg.”

„Je moet niet onvoorzichtig zijn, mijn jongen,” raadde de oude man. „Er bestaat hier nu geen orde en wet, en zij kunnen het voor jullie, jongens, bijzonder onaangenaam maken als ze willen.”

„Dat zal ons niet beletten ook onaangenaam te zijn,” antwoordde Neil grimmig. „Want wij zijn in ons recht. Maar in ieder geval bedankt voor uw raad,” eindigde hij vriendelijk, waarna zij weer op weg gingen.

Zij vonden bedoeld ravijn en bewogen zich voorzichtig voorwaarts, hopende, dat Hannibal niet als eerste hun nadering zou bemerken en dit te kennen geven door een verwelkomend gebalk. Tot hun misnoegen deed hij dit evenwel juist, toen zij achter dichtbegroeid struikgewas te voorschijn kwamen. Haastig trokken zij zich weer in hun schuilplaats terug.

„Wat zullen we nu doen?” fluisterde Dennis ongerust. „Wij kunnen hier niet de gehele dag blijven rondhangen.”

„Dat is misschien toch nodig,” antwoordde Neil. „De kans bestaat evenwel, dat zij op onderzoek uit zijn en hem daar alleen hebben achter gelaten. Ik weet, wat ik kan doen. Ik kan er langs lopen, want mij kennen ze niet en als Hannibal lawaai maakt, zullen zij er toch geen aandacht aan schenken. Jij blijft rustig hier tot ik terug kom.”

„Goed, maar schiet alsjeblieft een beetje op. En je kunt beter het geweer meenemen.”

Het wachten scheen uren te duren. Eindelijk verscheen Neil opnieuw en liet zich naast hem neervallen.

„'t Is prachtig!” fluisterde hij opgewonden. „Het kon niet beter. Er is er maar één en hij slaapt bovendien. Ik geloof, dat de anderen aan het graven zijn. Laten we opschieten voor ze terug komen.”

„Opschieten, waarmee?” vroeg Dennis. „Zo maar proberen Hannibal weg te halen? Hij zal een verschrikkelijk lawaai maken.”

„Jij neemt de ezel voor je rekening en ik de man. Hij zal niet zo erg tegenspartelen als hij de loop van dit geweer op zich gericht weet.”

Zij liepen naar de ezel, die aan een boom stond vastgebonden. Even dachten zij, dat het geluk hun gunstig was en zij weg zouden kunnen komen, zonder de man wakker te maken. Maar juist, toen zij weg wilden gaan, gaf Hannibal uiting aan zijn vreugde door een langgerekt gebalk. In een oogwenk was de man op en achter hen aan.

„Goed dan,” zei Neil, het geweer richtend. „Als je niet anders wilt, mag je met ons meegaan. Misschien is het zo wel het beste. Je kameraden zullen dan denken, dat je er met de voorraden vandoor bent.”

„Jullie kleine, lelijke dieven,” schold hun gevangene. „Wat zou ik graag jullie nek omdraaien.”

„Daar twijfel ik geen ogenblik aan,” antwoordde Neil koeltjes, „maar we zullen je de kans niet geven. Vooruit, en houd je handen omhoog.”

Zo trok de vreemde stoet langs de rivier, waar zij bij de toeschouwers veel belangstelling trok.

„Wat doen jullie daar?” schreeuwde een man, die met zijn zeef in het water der rivier stond.

„Een dief,” antwoordde Dennis. „Hij stal mijn ezel. Wat moeten wij, denkt u, met hem doen?”

„Wij moeten hem heel wat doen,” schreeuwde een andere man. „Misschien zal een duik in de rivier hem leren, zijn handen van anderer dieren af te houden.”

„Ja, geef hem een bad,” schreeuwden andere stemmen. De tegenstribbelende man werd gegrepen door een half dozijn handen en in de rivier geworpen. Hij hapte naar adem, vloekte en zocht zijn weg terug naar de oever. Daar werd hij prompt opnieuw gegrepen en in de rivier terug geworpen. Hoe lang dit zo voortging wisten de jongens niet, want zij waren er veel meer op bedacht veilig in het fort terug te komen.

De volgende dag hield Dennis zijn ezel in de stal, terwijl hij zijn werk deed. Hij behoefde niet voor de tweede maal te ervaren, dat de wetteloze benden absoluut geen ontzag hadden voor een anders eigendom, en hij wist zeker, dat hij een volgende maal niet zo gelukkig zou zijn als hij nu geweest was. Op de eerste Juni kwamen meneer Martin en de andere mannen uit de heuvels terug om de laatste voorbereidingen te treffen voor de reis naar de Salt Lake Vallei.

„Hoe hebt u het gemaakt, Pa?” vroeg Dennis, toen de begroeting voorbij was. „Hebt u genoeg om gereedschappen en zaden en een massa andere dingen te kopen om mee te nemen?”

„Ik heb ongeveer drie of vierhonderd dollars aan stofgoud,” was het antwoord. „Enige maanden geleden zouden we er een

prachtige uitrusting voor hebben kunnen kopen, maar aangezien men nu voor een wagen vijfmaal zoveel vraagt als toen, zullen we moeten afwachten. Goede ossen zijn praktisch niet te koop. Maar we zullen het wel voor elkaar krijgen,” antwoordde hij opgewekt. „Het is veel meer dan wij hadden toen wij hier kwamen.” Degenen, die hun toebereidselen zagen, vonden hen dwaas.

„Mijn hemel, man,” riep Sam Brannan uit, toen zij in zijn winkel enige inkopen kwamen doen. „Jullie vergooien een fortuin. Overal vind je hier goud en jullie praat er over, dat allemaal achter te laten om graan te gaan verbouwen in een woestenijs. Ik zeg je, het zal je je hele leven berouwen.”

„Dat geloof ik niet,” antwoordde meneer Martin rustig. „We willen iets meer van het leven dan goud kan geven.”

„Goud kan je alles geven,” hield Brannan vol. „En vergeet dit ook niet: ik heb dat verlaten en verloren land gezien, waar je heen gaat. Ik weet, wat jullie te wachten staat.”

„Wel, Brigham Young heeft het ook gezien,” antwoordde meneer Martin. „En als het voor hem goed genoeg is, is het dat ook voor mij. Ik ben bereid naar de Salt Lake Vallei te gaan in vertrouwen op zijn oordeel.”

„Nou goed, zoals je wilt,” schokschouderde Brannan. „Maar zeg alsjeblieft niet, dat ik je niet gewaarschuwd heb. Hier is je zak bonen. Zij kost je vijf dollars aan stofgoud.”

Het werd half Juni voor zij de reis durfden aanvaarden, want in de bergen lag de sneeuw nog steeds twee à drie voet hoog.

Daar zouden de dieren niet doorheen kunnen komen. Zodra allen voorzien waren van een uitrusting, verlieten zij het fort en kampeerden op een prachtig plekje terzijde van de brede weg, waarlangs de stroom goudzoekers trok.

Vandaar nam James Brown Dennis met zich mede op de dag voor zij de reis in alle ernst zouden aanvangen. Met houweel en schoffel slenterden zij het kamp uit naar een droge greppel. Zij hadden nog maar korte tijd gegraven, toen zij een rijke goudader aanboorden en tegen zonsopgang hadden zij een aanzienlijke hoeveelheid van het slijk der aarde bijeen verzameld.

„Wat zullen we doen?” vroeg Dennis. „Ik kan niet zoveel in mijn hoed bergen, maar toch zou ik het niet graag achter laten.”

„Trek je broek uit,” antwoordde James, „en vul je pijpen er mee op. De mannen zullen er niet om geven hoe wij het kamp binnen komen en anders is er niemand.” Zo kwam het tweetal even voor het avondeten het kamp binnen, ieder met een aanzienlijke hoeveelheid stofgoud. Terwijl zij druk bezig waren het in de rivier uit te wassen, kwam meneer Martin naderbij. Hun vondst bekijkend, zeide hij: „Dat is prachtig voor één dag, jongens. Jullie zult ongeveer vijftig dollars elk hebben.”

„Oeii!” riep Dennis, voor wie dit een nieuwe ervaring was. „En er is nog een massa op de plek, waar wij dit gevonden hebben. Wij hebben de bovenlaag nauwelijks beroerd. Kunnen we hier niet een paar dagen, of desnoods weken, blijven? Dan zouden we rijk zijn.”

„Wordt je ook al aangestoken door de goudkoorts?” lachte zijn vader. „Ik dacht, dat je genoeg gezien had om je te genezen van het verlangen je bij de gouddelevers aan te sluiten. Ben je er werkelijk zeker van, jongen, dat je wilt blijven,” ging hij ernstig voort. „of wil je met ons naar huis gaan?”

„Naar huis”, herhaalde Dennis, de blik op het goud in zijn hand, maar zijn ogen starden naar iets, dat heel in de verte wenkte. „Ja, Pa, ik wil mee naar huis.” De volgende dag was hij een en al opwinding, toen hij hielp de laatste uitrustingsstukken van het kamp op de wagens te laden. Aan de oostelijke hemel begon de zon zijn oranje-gele stralen uit te zenden, toen zijn vader op de bok klom en de teugels in handen nam. Zelfs de dieren schenen verlangend eindelijk te gaan.

„Klaar, Dennis?” vroeg zijn vader.

De jongen wierp een lange blik op de volgeladen wagen en klom toen naast zijn vader.

„Vooruit!” schreeuwde meneer Martin. Er was een gelukkige klank in zijn stem.

Toen de dieren aantrokken, sprong Dennis plotseling op. Hij greep zijn hoed en zwaaide er mee in de lucht.

„Hoezee!” gilte hij. „Hoezee! Wij gaan naar huis! Naar huis!”

EINDE.

„WIJ GELOVEN“

door T. EDGAR LYON

×

11. *Wij geloven dat God nog steeds Zijn wil aan de mensheid openbaart.*

Inleiding.

In onze vorige artikelen zijn we tot de slotsom gekomen, dat een der meest karakteristieke kenmerken der vroegere Christelijke Kerk was haar vertrouwen in het beginsel van geestelijke leiding. Het Oude Testament geeft op talloos vele plaatsen aan, hoe Israëls profeten door de Geest geleid werden. Deze feiten getuigen, dat de door God gegeven openbaringen aan degenen, die Hij er-

kend heeft als Zijn toegewijde volgelingen, steeds voortduren. De moderne Kerk, welke gebaseerd is op laterdaagse openbaringen, leert dat deze zowel in het heden als in de toekomst moeten voortduren, wanneer men God niet van willekeurigheid verdenkt.

Wat openbaring eigenlijk is.

Op enige uitzonderingen na is goddelijke openbaring altijd het gevolg ge-

weest van behoeften of bepaalde problemen, waar God's volk tegenover gesteld werd. Dit is in het verleden zo geweest en zo is het ook in deze bedeling. Een nauwkeurige studie van de openbaringen van Leer en Verbonden brengt aan het licht, dat zij alle gegeven werden na een voorafgaande periode van studie en onderzoek. De Profeet begon heel vaak een openbaring met de woorden: „Ik vroeg de Heer en ontving in antwoord daarop de volgende openbaring.....“

Broeder Widtsoe beschrijft de gebeurtenissen, die aan een openbaring voorafgaan, in de volgende woorden:

„Bijna altijd — voorzover ik weet altijd — is een openbaring het gevolg geweest van een verzoek om hulp. „Vraagt en u zal gegeven worden.“ Nimmer werd gehoord van ongegronde openbaring. Er kunnen tijden komen waarin de Here, Die onze harten kent, weet dat wij behoefte hebben aan iets, wat buiten ons bereik ligt, en het ons geeft vóór het verzoek wordt geuit, doch zelfs in dat geval heeft men de behoefte gevoeld Wij vragen om iets, Hij verhoort ons gebed en een wondervolle openbaring is het gevolg.

Openbaring en menselijke behoefte gaan hand in hand. Openbaring bevindt zich niet ver buiten ons bereik. Zij voorziet op dit ogenblik in mijn behoefte. Dit betekent dus dat openbaring aan de Kerk of de mens persoonlijk een geleidelijk ontvouwen van grote waarheden is. Het evangelie werd niet ineens gegeven als één groot boek leerstellingen, doch naar mate de behoefte zich deed gevoelen en er gevraagd werd, ontving de Kerk stukje bij beetje door openbaring het evangelie van zaligheid.

Openbaring past zich immer aan de wet van ontwikkeling aan: zij komt als gevolg van gebed en groei, en groei is het kenmerk van ontwikkeling.”

Sommige openbaringen worden ontvangen rechtstreeks uit de mond van een lid der Godheid of een hemelse boodschapper, andere worden gegeven door visioenen, waarin het verleden, het heden en de toekomst worden onthuld en verklaard. In het verleden was de urim en thummim een middel om openbaring te ontvangen. In sommige gevallen werden dromen gebruikt om dingen te openbaren, doch de meeste openbaringen werden gegeven door middel van rechtstreekse inspiratie. De Profeet beschrijft deze ondervinding slechts terloops in een

aantal openbaringen in Leer en Verbonden met deze woorden:

„Ja, dus zegt de stille, zachte stem, welke door alle dingen heen fluistert en doordringt, en dikwerf doet zij, terwijl zij zich openbaar maakt, mijn gebeente beven...“

L. & V., afd. 85 : 6.

„Ja, zie, Ik zal u in uw verstand en in uw hart vertellen, door den Heiligen Geest, welke op u komen zal en in uw hart wonen.“

L. & V., afd. 8 : 2.

„Voorwaar zeg Ik u, Mijne vrienden, Ik spreek tot u met Mijne stem, zelfs de stem Mijs Geestes, opdat Ik aan u Mijnen wil moge toonen aangaande uwe broeders in het land Zion, waarvan velen inderdaad ootmoedig zijn, en ijverig zoeken wijsheid te leeren en waarheid te vinden.“

L. & V., afd. 97 : 1.

Openbaring en de Laterdaagse Kerk.

Toen in 1830 de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen werd georganiseerd, volgde zij voor de godsdienstige wereld een nieuwe weg. Zij ontsprong niet aan een bestaande godsdienstige beweging, noch had zij zich afgescheiden van een reeds bestaande kerk. Daarom moest de Profeet de Heer in gebed zoeken en Hem vragen, hoe de Kerk moest worden; aan wie zij haar macht zou ontlennen, hoe zij georganiseerd moest worden en wat haar leerstellingen zouden zijn. In overeenstemming met de beginselen, waarop openbaring wordt gegeven, openbaarde de Here aan de Profeet de dingen, waaraan hij behoefte had. De meeste openbaringen, waarop de Kerk gegrondvest werd, zijn opgetekend in Leer en Verbonden. Daarenboven heeft Joseph Smith nog vele andere openbaringen ontvangen, die voor de Laterdaagse Heiligen van onschatbare waarde zijn. De door de Here gegeven openbaringen leidden er toe, dat de Kerk tempels ging bouwen, waardoor ons volk een tempel-bouwend volk werd. Het evangelieplan, dat de doden van heden en alle voorbijgegangene eeuwen omvat, berust op openbaring. Dit plan heeft tot gevolg gehad: doop voor de doden, en begiftigingen en verzegeling van levenden en doden. Dit grote werk werd aan de Kerk opgedragen en de Profeet verklaarde het in de volgende woorden:

„En nu, mijne zeer geliefde broeders

en zusters, laat mij u verzekeren, dat dit grondbeginselen met betrekking tot de dooden en levenden zijn, betreffende alzoo onze zaligheid, welke niet lichtzinnig voorbij gezien mogen worden. Want hunne zaligheid is noodig en onontbeerlijk voor onze zaligheid, zooals Paulus aangaande de vaderen zegt, „dat zij zonder ons niet volmaakt kunnen worden”, noch kunnen wij zonder onze dooden volmaakt worden.”

L. & V., afd. 128 : 15.

De honderd een en dertigste afdeling van Leer en Verbonden geeft ons de leer van het eeuwigdurende huwelijksverbond. Dit moet evenwel worden voorafgegaan door het ontvangen van tempelbegiftigingen door zowel man als vrouw. Ook deze uitgebreide tempelbegiftigingen zijn een gevolg van God's openbaring aan Zijn Profeet.

Na de marteldood van de Profeet bleef de geest van openbaring zich manifesteren in de leiders der Kerk, De inspiratie om de uittocht naar het Westen te leiden

en de indeling der emigranten in reisgezelschappen was een gevolg van openbaring (Zie L. & V., afd. 136). Alle leiders der Kerk hebben zich mogen verheugen in deze geest van openbaring. John Taylor en Wilford Woodruff leidden de Kerk gedurende de moeilijke tijden, welke hun bestuur kenmerkten, door middel van deze geest van openbaring. In 1899 begon President Lorenzo Snow aan de taak, de leden der Kerk te bekeren tot het betalen van een volledige tiende. Door openbaring gaf hij de juiste verklaring en toepassing van de wet van tienden, zoals gegeven in afdeling 119 van Leer en Verbonden. Daarna bracht hij op wondervolle wijze deze wet in practijk als een beginsel van de godsdienst der Laterdaagse Heiligen.

President Grant placht te verhalen, hoe hij geïnspireerd werd Oud. Melvin J. Ballard aan te stellen als lid van de Raad der Twaalven. Hij zeide, vele jaren te hebben gehoopt een vooraanstaand lid der Kerk tot het Apostelschap te kunnen roepen, wanneer er een plaats

RUIJPREEKJES-NABLOEI

No. 25. DE MAN ZAT ONDER 'T STERRENDAK.

De man zat onder 't sterrendak te mijmeren in zijn bloemengard, die slechts van rust en kalmte sprak; een liefelijk plekje „Vrede op aard.” Zijn denken ging van ster tot ster, van sterrentros tot sterrentros; het steeg onzegbaar hoog en ver, als was 't van al het aardse los.

En toch ook niet, Hij vergeleek het alruim bij een bloemenveld, oneindig groot; steeds verder week de „grenslijn,” door hemzelf gesteld als stapsteen voor zijn denken, want hij wist vooraf: men zag geen grens, geen schutting, paal of perk of rand, al keek men door de beste lens.

En daar, op wereldbol bij-bol, was geest en leven, doelbewust; daar was de Heiland, liefdevol; daar was de Vader — O, wat rust vloede in zijn ziel! Geen nieuwe leer werd hem dat ogenblik gebracht, maar hij gevoelde: uit Hoger Sfeer kwam beter inzicht, nieuwe kracht.

„Al voer ik op,” zong Davids mond, „naar 's hemels trans, dáár zijt Gij, Heer, en als 'k in hades mij bevond, ook dáár merkte ik Uw bijzijn weer!” Neen, neen, niets nieuws op leergebied, maar de ondervinding was voor hem een nieuwe blijdschap: Davids lied drong in zijn ziel door de Eeuwige Stem!

Salt Lake City, Utah.

Frank D. Keyman

in die rijen vrij zou komen, doch tot dan toe was dit nog nimmer het geval geweest. Toen hij President der Kerk werd, zocht hij de Here in ernstig gebed om Hem te vragen wie Hij als lid der Twaalven gekozen wenste te zien. Na dit gebed kwam voortdurend de naam van Melvin J. Ballard in zijn gedachten. Later werd Oud. Ballard geroepen om de vacante plaats in te nemen. President Grant placht te zeggen, dat hij iemand anders voor die plaats in zijn gedachten had gehad, „...doch de Heer koos Melvin J. Ballard”.

Ook in onze tijd worden de kerkleiders geïnspireerd in hetgeen zij ondernemen. Het kerkelijke Welvaartplan, dat voorziet in levensonderhoud en arbeid voor hen, die in staat zijn te werken, is wel een voornaam voorbeeld van de werkelijkheid van moderne openbaring. De waarde van dit plan trad wel duidelijk aan het licht in de loop der jaren, doch de enorme kwantums voedsel en kleding, gezonden naar de verarmde en uitgehongerde leden in Europa, hebben de waarde er van onnoemelijk verhoogd. De inspiratie om in dagen van overvloed te zorgen voor tijden van schaarste en nood wordt vol dankbaarheid geprezen door de in wanhopige omstandigheden verkerende bevolking van Europa, van wie wij duizenden brieven ontvingen.

Voor het uitbreken van de tweede wereldoorlog werden de kerkleiders geïnspireerd de Amerikaanse zendelingen uit Europa terug te roepen. Hoewel men algemeen met grote nadruk verklaarde, dat een oorlog voorkomen zou worden, werden de talloze zendelingen naar hun geboorteland terug gebracht. Dientengevolge waren onze zendelingen uit de gevaarlijke zone in veiligheid gebracht, toen de „blitzkrieg” plotseling over vreedzaam Europa losbarstte. In tegenstelling met de eerste wereldoorlog, waarin zendelingen achter bleven in de neutrale landen, werden deze in de tweede wereldoorlog zelfs uit deze schijnbaar vreedzame landen geëvacueerd. De wijsheid van deze maatregel bleek al spoedig, toen de neutrale landen werden aangevallen.

Openbaring en het individu.

De Heiligen der Laatste Dagen leren niet alleen, dat slechts de Profeten, Ziëners en Openbaarders der Kerk God's inspiratie kunnen ontvangen, maar dat ieder lid der Kerk recht heeft op inspiratie voor de omgeving, waarin hij verkeert, hetzij als ambtenaar in de gemeen-

te of als lid van het huisgezin. Dit is niet in tegenstrijd met de openbaring, gegeven aan het presidentschap der Kerk. Het verkrijgen van deze gave houdt nauw verband met het gebed. De Heiligen der Laatste Dagen leren, dat de mens God in persoonlijk gebed moet zoeken, en indien hij of zij waarlijk in nood verkeert, zal de Heer zijn of haar handelwijze of beslissing inspireren.

Enige jaren geleden begaf een Deens boerenmeisje zich van haar geboorteplaats naar de stad Kopenhagen, om daar een betrekking te zoeken. Zij werd dienstmeisje in een welgesteld gezin, waar zij vele uren per dag moest werken. In de maandelijkse vastenvergadering gaf zij haar getuigenis en tevens een levendige beschrijving van haar gebedsleven. Zij zeide:

„Des avonds begeef ik mij naar mijn kleine, eenvoudige gemeubelde kamer, die voor mij evenwel een hemel wordt. Ik neem de zilveren draad op, die mij met de hemel verbindt, zoals de telefoon mij dicht bij mijn vaders huis brengt, en dan spreek ik tot mijn Hemelse Vader. Ik praat het meest, want ik ben zo blij met het leven, het evangelie en de Kerk, dat ik mijn dankbaarheid onder woorden moet brengen. Maar ik heb ook problemen. Door mijn werk wordt ik vaak in verleiding gebracht, en soms moet ik mij spot laten welgevallen. Ik heb behoefte aan leiding en kracht om de goede en rechte weg te bewandelen. En als ik spreek over deze dingen, antwoordt Vader mij. Langs de zilveren draad komen de woorden, die mij leiding, kracht en geduld geven.”

Zij had geleerd openbaring te ontvangen in antwoord op haar gebed ten behoeve van haar persoonlijk leven. Wij allen kunnen dezelfde zegen ontvangen.

Nog te verwachten openbaring.

Wetende dat openbaring altijd een kenmerk is geweest van de Kerk van Jezus Christus, zien wij vol vertrouwen uit naar het voortduren van deze zegen. Ons wordt geleerd, dat de canon der Schrift nog niet voltooid is, en dat wij niet moeten aannemen, dat God Zijn wil niet meer aan de mensheid openbaart. De Schrift waarschuwt tegen een dergelijk standpunt:

„Wee dengenen die zullen zeggen: Wij hebben het woord van God ontvangen en meer van het woord van God hebben wij niet nodig; want wij hebben genoeg. Want ziet, dus

(Vervolg op blz. 91)

Waarvoor ik dankbaar ben

door Lorraine Johnson.

Het volgende ontlene wij aan een toespraak, kortgeleden gegeven door de zeventienjarige Lorraine Johnson in een der wards van Salt Lake City. Uit haar woorden blijkt, hoe dankbaar de jeugd de Kerk is voor haar leerstellingen.

Eens bezocht een jonge man een professor, die verbonden was aan een der grote universiteiten in het Oosten der Verenigde Staten. Het gezicht van de jonge man straalde van vreugde, toen hij de professor vertelde, dat een lang gekoesterde hartewens in vervulling zou gaan. Zijn ouders hadden er in toegestemd hem in de rechten te laten studeren. De geleerde professor luisterde geduldig naar de opgewonden jonge man. Toen de jongen eindelijk uitverteld was, zeide de professor: „Het is prachtig. Maar als je klaar bent met je studie, wat ben je van plan dan te doen?” „Dan zal ik promoveren,” antwoordde de jongen.

„En wat ga je dan doen?” vroeg de professor.

„Wel, ik ben van plan alleen heel moeilijke zaken te behandelen. Daarmede zal ik de mensen in verbazing brengen door mijn welsprekendheid en doorzicht, wat mij een geweldige reputatie zal geven.” „En dan?” herhaalde de professor.

„Nu, dan zal men mij ongetwijfeld een hoge positie bij de regering aanbieden en zal ik rijk worden.”

„En dan?”

„Dan — och, dan ga ik waarschijnlijk dood,” was het antwoord.

Hier hief zijn toehoorder het hoofd op en vroeg nogmaals op rustige, ernstige toon: „En wat dan?”

De jonge man wilde antwoorden op de hem eigen zelfbewuste wijze, doch hij raakte in de war, toen hij beseftte, hierop geen antwoord te weten.

De jonge man had veel succes in zijn rechtskundige loopbaan, doch voortdurend bleef de vraag van de professor

in hem naklinken: „En wat dan?”

Toen ik dit verhaal las, moest ik er aan denken, hoe hopeloos alles moet schijnen voor hen, wier geliefden door de dood zijn weggenomen, als zij in hun hart geen antwoord weten op de vraag: „En wat dan?”

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen heeft het antwoord op deze vraag. Ja, voor de Heiligen der Laatste Dagen is het eeuwige leven een even grote zekerheid als hun bestaan hier op aarde. God heeft in de Schrift gezegd, dat, wanneer wij Hem in oprechtheid dienen en Zijn geboden onderhouden, onze beloning groot zal zijn en wij het eeuwige leven zullen beërven.

De zegen der opstanding zal een ieder ontvangen, die op deze aarde werd geboren. In de opstanding zullen onze lichamen opstaan in verschillende graden van heerlijkheid, die bepaald worden door onze levenswijze op aarde. Wij weten ook, dat God genadig is, en dat Hij rechtvaardig zal zijn in Zijn oordeel. De Kerk heeft veel voor mij gedaan. Een van de dingen, waarvoor ik het dankbaarst ben, is de leerstelling, die mijn vrees voor de dood wegneemt.

ONDERHOUDT DE GEBODEN.

(Vervolg van blz. 69)

man of vrouw, de nadelige gevolgen zal ondervinden. Wij moeten het voorbeeld geven. De ouderlingen van deze Kerk moeten het ambt, hetwelk zij bekleeden, eren door zich niet stil te houden wanneer er neiging bestaat tot critiseren, fouten zoeken en de goede bedoelingen van anderen verkeerd uit te leggen, doch moedig, in de Geest van onze Hemelse Vader, het kwaad keren op zulk een wijze, dat zij, die hun medemensen belasteren, tot inkeer zullen komen en beseffen wat zij doen.

In de tijd van verwarring, die wij nu beleven, waarin alles zo onzeker is, moet iedere goede man of vrouw zó gevoelen, dat de reputatie van zijn of haar medemensen een kostbaar goed is. Wij moeten het verlangen koesteren onze medeschepselen te helpen en voorkomen, dat de mensen in onze omgeving kwaad van anderen spreken. Ik geloof, dat toen de Here dit gebod aan het oude Israël gaf, Hij verwachtte van ons, die het begrepen, dat wij het in practijk zouden brengen met betrekking tot

de onwaarheden, die ons omtrent anderen ter ore komen.

Voorts zeide de Here:

„Gij zult niet begeeren uws naasten huis; gij zult niet begeeren uws naasten vrouw; noch zijnen dienstknecht; noch zijne dienstmaagd; noch zijnen os; noch zijnen ezel; noch iets, dat uws naasten is.“

Exodus 20 : 17.

Ook deze wet werd ons door de Hemelse Vader gegeven. Wij hebben het recht ten volle te genieten van alles, wat in ons bezit komt tengevolge van eigen krachtsinspanning. Maar op het ogenblik, dat wij anderen om hun bezit gaan benijden, op het moment, dat wij dingen, die niet van ons zijn, gaan begeren, verspelen wij de invloed, die uitgaat van de Geest van onze Hemelse Vader.

Zij, die de geboden van onze Hemelse Vader veronachtzamen — hoe klein het overtreden gebod ook mag zijn — geven zich in de hand van de Boze. Het is hoog tijd, dat wij, leden van deze Kerk, dit gaan beseffen.

—o—

IS HET WERKELIJK ZO BELANGRIJK?

(Vervolg van blz. 77)

Ik betwijfel het of drinken of roken ons in het maatschappelijk leven of bij andere problemen enig voordeel brengt. Ik rook niet, dus weet ik niet welke drijfveer de roker heeft. Ik ken evenwel vele rokers en er is er niet één — hetzij man of vrouw — die niet wenste, nimmer aan deze gewoonte begonnen te zijn. In een vertrouwelijke bui bekennen zij, dat roken vies, kostbaar, gevaarlijk en onaantrekkelijk is.

Eens vroeg ik een jonge man, die mij een dergelijke bekentenis deed, in opperste verbazing, waarom hij er dan toch

niet mee ophield. Hij was geen lid van de Kerk en antwoordde mij: „Het is te zeer een gewoonte geworden. Ik heb de moed niet er mede op te houden.“

„Waarom begon je er aan?“ hield ik aan. „Och, het ging vanzelf.“ luidde het antwoord. „Iedereen verwachtte het. Mijn vader, die ook rookte, waarschuwde mij in zekere zin, maar later gaf hij toe, niet de minste hoop te hebben gekoesterd mij te kunnen overtuigen. Hij wist, dat het nutteloos was te trachten mij over te halen het niet te doen, omdat al onze kennissen rookten en de propaganda intensief is.“

En dit alles brengt ons terug tot wat ik reeds te voren zeide, n.l. dat het voor ons betrekkelijk gemakkelijk moet zijn het Woord van Wijsheid te leven; en hier voeg ik er aan toe: omdat het een doeltreffend tegengif is voor de propaganda-vloed, die de wereld overstroomt. Hoewel ik weet dat velen, die reeds met roken begonnen waren, op succesvolle wijze met deze gewoonte braken, verzekert ik u, dat het veel eenvoudiger is er nimmer mede te beginnen. U behoeft dan nimmer te berekenen hoe ver u kunt

gaan, eenvoudig omdat u nimmer begonnen bent. En als u volkomen vrij bent van een gewoonte, die u tot slaaf maakt, wordt het leven eenvoudiger. De vrijgekomen tijd kunt u besteden door de aspecten te bestuderen van een goed leven, zoals vastgelegd in de openbaring. En om u te helpen een beslissing te nemen, zult gij gezegend worden met die „wijsheid en verborgen schatten van kennis”, welke u speciaal in het Woord van Wijsheid worden beloofd.

(Vervolg van blz. 88) „WIJ GELOVEN.”

zegt de Heere God: Ik wil aan de menschenkinderen geven, regel op regel, bevel op bevel; hier een weinig en daar een weinig; en gezegend zijn degenen, die naar Mijne bevelen luisteren en gehoor geven aan Mijnen raad; want zij zullen wijsheid leeren; want aan hem die ontvangt, zal Ik meer geven; en van degenen, die zeggen: Wij hebben genoeg, van hen zal genomen worden datgene wat zij hebben.” II Nephi 28 : 29,30.

„Verloochent den Geest van openbaring niet, noch den Geest van profetie, want wee hem, die deze dingen verloochent.” L. & V., afd. 11 : 25.

Wij beschouwen het als een voorrecht met Joseph Smith te kunnen zeggen: „Wij geloven alles wat God geopenbaard heeft, alles wat Hij nu openbaart, en wij geloven, dat Hij nog vele grote en voorname dingen aangaande het Koninkrijk Gods zal openbaren.”

Gebeurtenissen in de Zending

Districtsconferentie te 's-Gravenhage.

De op 11 en 12 Februari j.l. gehouden districtskonferentie te 's-Gravenhage ving op de gebruikelijke wijze aan met een gevarieerd programma op Zaterdagavond.

Des Zondagsmorgens kwamen de priesterschapsdragers om 9 uur bijeen om instructies van hun zendingsautoriteiten te ontvangen.

In de eerste openbare dienst, welke om 10 uur aanving, spraken achtereenvolgens de ouderlingen: B. Uffens, Jan den Butter, C. John van Beekum.

De zingende Moeders van het Haagse district luisterden deze dienst op met haar schone zang.

In de avondvergadering voerden het woord: zr. Johanna T. v. d. Hazel, die hiermede afscheid nam, daar zij binnenkort naar Zion hoopt te vertrekken; Oud. Paul D. Levie, Oud. Walter J.

Coyne en Zendingspresident Oud. Cornelius Zappey.

In deze goed bezette vergadering verleende het Haagse zangkoor zijn medewerking.

Doopdiensten.

Op 5 December 1948 werd te Groningen gedoopt en tot lid der Kerk bevestigd: Johannes Evenhuis.

Op 16 Januari j.l. werd te Antwerpen gedoopt en tot lid der Kerk bevestigd: Anaise G. Ghekiere.

Op 23 Januari j.l. werd te Apeldoorn een geheel gezin gedoopt en tot lid der Kerk bevestigd. Dit gezin bestaat uit: Jan Willem Meister en Cornelia Meister-Bloem en hun kinderen Christina Hendrika, Cornelis, Johan, Jan en Pieter Jan.

Op 26 Februari j.l. werden te Haarlem de navolgende personen gedoopt en tot

lid der Kerk bevestigd: Catharinus van Alphen; Theodorus Chr. Allebes; Johannes Bergsma en Adrianus C. Hekking.

Op dezelfde datum werd te Den Helder gedoopt en tot lid der Kerk bevestigd: Pieter Vader.

Ingezegend.

Op 23 Januari j.l. werden te Apeldoorn ingezegend: Hannie en Geesje Meister, dochtertjes van Jan W. Meister en Cornelia Bloem.

Op 6 Februari j.l. werd te Dordrecht ingezegend: Mirjam Köllmann, dochter van Govert Köllmann en Gretha de Vries.

Op 13 Februari j.l. werd te Groningen ingezegend: Willem Veenstra, zoon van Herman H. Veenstra en Nantje van Komen.

Op 6 Maart j.l. werden te Rotterdam Zuid ingezegend: Anthonius Theodorus Visser, zoon van Aren Visser en Annigje v. d. Heyden; Tonia Kip, dochter van Antonius P. Kip en Cornelia van Holst; Jeanne M. E. van Blankenstein, dochter van Marinus van Blankenstein en Jeanne M. Schouten; Jacoba A. G. van Domburg, dochter van Leonardus J. van Domburg en Dirkje de Widt; Hendrika E. en Martin R. van Blankenstein, dochter en zoon van Aart van Blankenstein en Hendrika R. Radder.

Te Voorburg werden op 6 Maart j.l. ingezegend: Judith Sophia Roelofs, dochter van Adrianus Roelofs en Hendrina A. Pruisen; Eduard Cornelis Mulder, zoon van Louis E. Mulder en Trijntje P. van Gend.

Op dezelfde datum werden te Den Helder ingezegend: Peter Johannes Beuving en Bergertta Keyzer, zoon en dochter van Willem Keyzer en Katharina T. Beuving.

Te Leeuwarden werd op deze datum ingezegend: Trijntje Johanna Leyenaar, dochter van Isra G. Leyenaar en Grietje Dilling.

Geordend.

Op 6 Februari j.l. werden te Amsterdam tot Priester geordend: Marinus C. Halling; Cornelis van Keizerswaard; Jan Kemker; Petrus J. Kruse; Johannes G. Otto; Willem F. Scheer en Hendrik van Tent. Tot Leraar werden geordend: Nicolaas Ebell; Nicolaas Hille; Hendrikus J. M. Hoole; Jacob C. van Keizerswaard en Anthonie de Klerk.

Op dezelfde datum werden te Vlaardingen tot Diaken geordend: Nicolaas Doelman en Johan W. C. Merckx.

Te Leiden werd op die datum Andries Bernard tot Leraar geordend.

Op 20 Februari j.l. werd te Amsterdam Willem M. Mooy tot Priester geordend, terwijl Hendricus B. v. d. Wouden tot Leraar en Jan Dijkman tot Diaken werden geordend.

Op 25 Februari j.l. werd te Den Helder Arien Vlam tot Ouderling geordend.

Op 27 Februari j.l. werden te Rotterdam Noord Jacob Spek en Petrus Steenbakkers tot Diaken geordend.

Op 6 Maart j.l. werd te Rotterdam Zuid Steven J. P. van Blankenstein tot Diaken geordend.

Op 6 Maart j.l. werd te Zeist Karel P. A. Garrelts tot Priester geordend.

Op dezelfde datum werden te Amsterdam Noord tot Leraar geordend: Gerard Marchelis en Annas J. van Marion.

Te Voorburg werd op die datum tot Diaken geordend: Johannes J. Koolhoven, terwijl te Amsterdam Noord tot dit ambt werden geordend: Jacobus J. Looyen en Wilhelmus H. Smits, en te Vlaardingen: Leendert A. Schippers en Johannes Verkouter.

Vijf en twintig jaar gehuwd.

Op 1 Maart j.l. herdachten Oud. en zr. van Weerd-Wienbelt te Almelo de dag, waarop zij voor vijf en twintig jaar in het huwelijk traden. Wij wensen deze broeder en zuster alsnog van harte geluk met deze heuglijke gebeurtenis.

Overleden.

Op 23 Januari j.l. overleed te Amsterdam Ijke Verschoor op de leeftijd van ruim vier en vijftig jaar.

Op 29 Januari j.l. overleed eveneens te Amsterdam zr. Alida Scheer op de leeftijd van 41 jaar.

Te Den Helder overleed op 21 Febr. j.l. Jacob Kwast. Br. Kwast bereikte de leeftijd van negen en zestig jaar.

Moge God de nabestaanden van deze zuster en broeders troost schenken in hun zwaar verlies.

Aankomst en verplaatsing van zendelingen.

Op 17 Februari j.l. werden de volgende overplaatsingen bekend gemaakt: Glen

E. Young van Delft naar 's-Gravenhage (als gemeentepresident); Joseph H. Steenblik van Enschede naar Delft (als gemeentepresident); W. Lynn Roberts van Amsterdam naar Enschede (als gemeentepresident).

Op 24 Februari j.l. werd Robert W. Willis van Utrecht overgeplaatst naar Amersfoort als gemeentepresident.

Op 28 Februari j.l. werd Ephraim Bierman van Rotterdam overgeplaatst naar Maassluis om aldaar de gemeente te leiden.

Op dezelfde datum kwamen wederom zes nieuwe zendelingen in Nederland aan, om hier een zending te vervullen. Hier volgen hun namen en de plaatsen, waar zij hun arbeid hebben aangevangen: Ira R. Call te Rotterdam Noord; Richard E. Shaw te Eindhoven; Carlton Sumsion te Utrecht; Keith Bybee te Woerden; Edgar Meier te Amsterdam en Marley D. Petersen te Maassluis.

Op 12 Maart j.l. werden de volgende overplaatsingen bekend gemaakt: Homer Jensen van Assen naar het Hoofdkantoor der Zending als Zendingssecretaris; Joseph G. Wood van Vlaardingen naar het Hoofdkantoor der Zending; Albert P. Sieverts van Utrecht naar Amsterdam (als districts-president); Lothar Nestman van Utrecht naar 's-Gravenhage (als districts-president); Ronald Poelman van Groningen naar Utrecht (als districts-president); Dean C. Odenwalder van Brugge, België, naar Groningen (als gemeentepresident); Clarence Israelson van Zutphen naar Leeuwarden; William Meesters van Alphen a/d Rijn naar Assen (als gemeentepresident); Ferrin L. Allen van Rotterdam naar Winschoten (als gemeentepresident); Wayne Thornock van het Hoofdkantoor der Zending naar Zutphen (als gemeentepresident); Robert H. de Boer van het Zendingkantoor, alwaar hij als zendingsecretaris is werkzaam geweest, naar Zutphen; James den Os van Zutphen naar Utrecht (als gemeentepresident); Robert E. Smith van 's-Gravenhage naar Amersfoort; William B. Hesterman van Rotterdam-N. naar Amsterdam (als gemeentepresident); Blaine T. Anderson van Winschoten naar Alphen a/d Rijn; Jesse D. Curtis van Rotterdam naar 's-Gravenhage; Ray V. Zobrist van Schiedam naar Rotterdam Zuid; Dennis Visser van Zutphen naar Rotterdam-N.; Wallace D. Hart van Gent, België, naar Rotterdam-N.; Kenneth Bement van Rotterdam-Z. naar Schiedam; Glen A. Lloyd van Zutphen naar Vlaar-

dingen; Le Grand Giles van Amersfoort naar Antwerpen, België; Kenneth A. Glauser van Antwerpen, België, naar Gent (als gemeentepresident); Allen R. Schvaneveld van Amsterdam Noord naar Brugge, België.

Zending beëindigd.

Op 5 Maart j.l. werd eervol van zijn zending in Nederland ontslagen: Oud. Pieter Vlam. Op genoemde datum vertrok Oud. Vlam met zijn gezin naar Zion.

Oud. Vlam werd op 2 Dec. 1946 als lid der Haagse gemeente op zending geroepen en als zodanig op het hoofdkantoor der Zending bevestigd. Hij ving zijn zendingsarbeid aan als president der Amsterdamse gemeente, waar hij later tevens als districts-president arbeidde. Vandaar werd hij overgeplaatst naar het Hoofdkantoor der Zending, alwaar hij gedurende vele maanden de Zendingspresident, C. Zappéy, terzijde heeft gestaan. Oud. Vlam is in de gehele Zending welbekend. In de afgelopen lange reeks van jaren, dat de Nederlandse Zending Oud. Vlam tot haar leden mocht rekenen, heeft hij met nimmer verflauwende ijver de Kerk in Nederland gediend op velelei gebied. Onder andere heeft hij gedurende de oorlogsjaren deel uitgemaakt van het Zendingsbestuur, dat destijds bestond uit President J. Schipaanboord Sr. met Oud. P. Vlam als eerste en Oud. A. D. Jongkees als tweede raadgever. Ook heeft hij menige vertaling voor de Zending gemaakt. Zijn daadwerkelijke belangstelling voor alles, wat in de Zending gebeurde, bleef onverminderd voortduren, toen hij in het laatst van de oorlog als krijgsgevangene naar Duitsland werd vervoerd. Na zijn terugkeer in Nederland legde de Kerk dan ook bijna weer onmiddellijk beslag op hem. Wij kunnen niet anders dan het betreuren, dat een zo goede kracht de Nederlandse Zending heeft verlaten, hoewel wij ons toch ook van harte verheugen

in het geluk, dat hem en zijn gezin te beurt is gevallen, nu een hartewens in vervulling is gegaan en zij mochten optrekken naar de toppen der bergen. Moge God Oud, Vlam en zr. Vlam, die eveneens een steunpilaar der Zending is geweest, met hun kinderen zegenen voor al de arbeid, hier verricht in Zijn wijngaard. Dat veel geluk en voorspoed hun deel mag zijn in het nieuwe vaderland.

Groeten uit Zion.

Van Oud, W. Woltjer, die niet lang geleden een zending in Nederland heeft vervuld, ontvingen wij het navolgende schrijven:

„Geliefde zusters en broeders,

Het is al weer enige tijd geleden, dat ik U allen vaarwel toeriep. Ik heb me vaak voorgenomen te schrijven, en inderdaad had ik een brief gereed, die echter tijdens de reis is zoek geraakt. Er was toen wel iets te schrijven, want wij hebben een zeer voorspoedige reis gehad. De reis langs de Hudson-rivier was prachtig. Ook onze vakantie, welke wij in Californië doorbrachten, was heerlijk. Het prettigste was echter, toen wij bij onze aankomst vernamen, dat ons een kleinzoon geboren was. Deze is nu echter al weer zes maanden.

De tijd, welke ik in Uw midden heb doorgebracht, is onvergetelijk. Hoe graag zou ik U allen over laten komen, zodat U in het kerkleven hier zult kunnen opgaan.

Als men het Evangelie ten volle wil waarderen, moet men zich ontwikkelen en voortgaan tot volmaking, zoals Paulus zeide, want passief geloof heeft nog niemand zalig gemaakt.

De Hollanders, die hier aangekomen zijn, maken het over het algemeen goed. En hier wilde ik even zeggen, dat de emigranten vaak nodeloze kosten maken. Een emigrant, bijvoorbeeld, had veel bagage meegenomen, waaraan hij dacht gehecht te zijn. De vrachtkosten voor deze bagage liep op tot over de 800 pond. De vrachtkosten voor de overtocht op de boot waren natuurlijk niet zo hoog, maar de bagage moest van New York worden doorgezonden naar Salt Lake City. Dit deed deze emigrant dan ook, maar als bagage. De kosten daarvoor worden aldus berekend: handbagage kan men vrij op de boot medenemen tot 150 pond, alles wat daarboven komt kost \$ 18,64 per 100 pond. Als de emigrant nu op zijn reisbiljet de voornameste bagage had laten inschrijven en

de rest als vrachtgoed verzonden, dan zou hem dit slechts \$ 6,20 per honderd pond hebben gekost.

Het is dus het beste 150 pond bagage op zijn reisbiljet mede te nemen en de rest als vrachtgoed te verzenden. Vooral als men per bus van New York naar Salt Lake City denkt te reizen, brengt de vele bagage nog grotere moeilijkheden met zich mede. Verzendt ge uw bezittingen evenwel als vrachtgoed, zorgt dan dat zij goed verpakt zijn in stevige kisten, want ondeugdelijke verpakking is gauw stuk.

Ik wens U allen God's beste zegen en dat Uw liefde voor het Evangelie niet mag verkoelen, want anderszins zult U veel verdriet ondervinden. Ik eindig deze brief met vele hartelijke groeten, ook van mijn huisgenoten, voor U allen in Holland. Uw broeder in het Evangelie, W. Woltjer.

Vertrokken.

Op 15 December 1948 vertrok met de familie Tijnstra uit Leeuwarden eveneens hun zoontje Gerrit Jousma naar Amerika.

Op 31 Januari j.l. vertrok van de gemeente 's-Gravenhage naar Amerika: Wilhelmina A. Roubos-van Bolhuis.

Op 18 Februari j.l. vertrokken uit de gemeente Rotterdam naar Amerika: Hendrika C. van Vliet; Antje Vrijenhoek-van Vliet en Cornelis Vrijenhoek.

Op dezelfde datum vertrok uit Utrecht naar Amerika: Jannigje Copier- de Widt met haar echtgenoot.

Op 25 Febr. j.l. vertrokken uit Utrecht naar Amerika: Melis Dissel; Bargonda Dissel-v. d. Veur en Erris Dissel.

Op 6 Maart j.l. vertrokken uit 's-Gravenhage naar Amerika: Pieter Vlam; Hanna M. Vlam-Gysler; Grace A. H. Vlam; Heber A. A. Vlam; Alvin P. J. Vlam.

Op 7 Februari j.l. vertrok Emil Lakerveld van de Haagse gemeente naar Indonesië.

Speciale gebeurtenissen.

Hier volgen in de eerste plaats de speciale gebeurtenissen van de vorige maand, die wegens plaatsgebrek niet opgenomen konden worden in ons Februari-nummer:

Te Amsterdam werd op 31 December j.l. een Oudejaarsavonddienst gehouden, die vrij veel bezoekers trok.

Op 15 Januari j.l. hielden de Haagse M.

Mannen een inwijdingsavond. Deze avond had een prettig verloop.

Te Leeuwarden werd op 31 Januari j.l. een afscheidsavond gegeven ter ere van de fam. v. d. Hazel.

De Haarlemse gemeente bood Oud. Pieter Vlam op 4 Februari j.l. een afscheidsavond aan. Na afloop ontving Oud. Vlam als aandenken van de gemeente een boek en een klomp van Delfts blauw, gevuld met fresia's.

En hier volgen de bijzondere gebeurtenissen, welke in Februari plaatsvonden: De secretaris der Dordtse O.O.V. bericht ons, dat in deze gemeente tweemaal per maand een haardvuur-avond gehouden wordt, die altijd zeer veel belangstelling trekt. Er worden allerlei vraagstukken besproken, die de belangstelling van onze moderne jeugd hebben. Waar worden nog meer dergelijke avonden gehouden?

Op 9 Februari j.l. werd te Utrecht een speciale vergadering gehouden, waarin Oud. P. Vlam afscheid nam van de gemeente.

Op 15 Februari j.l. werd te Assen een speciale openbare vergadering gehouden,

die zeer veel succes had. Het onderwerp van deze avond: „Waarom heerst er zoveel onenigheid onder de kerken?“ had ieders belangstelling.

De O.O.V. te Utrecht gaf op Woensdag, 16 Februari j.l., een filmavond, die een prettig verloop had.

Op 17 Februari j.l. werd te Gouda een speciale openbare vergadering belegd. Deze avond, waarop lichtbeelden werden vertoond, was in de pers door middel van advertenties aangekondigd.

Op 25 Februari j.l. werden de leden van het Utrechtse zangkoor onthaald op een gezellig samenzijn. Muziek, zang, declamatie en dansen vulden deze avond.

Op 7 Maart j.l. werd te Alphen a/d Rijn een succesvolle openbare bijeenkomst gehouden.

Wat komt:

8 en 9 April a.s. conferentie te Groningen.

5 April a.s. Z.H.V.-districtsconferentie te Amsterdam aan de Weteringschans 101, des namiddags 2 uur.

VERGADERPLAATSEN IN DE NEDERLANDSE ZENDING

Gemeente	Adres vergaderzaal	Vergaderingen	
ALKMAAR	Houttil B 5	Zondagsschool	10.30 uur v.m.
		Avonddienst	5 uur n.m.
ALMELO	Adastraat 44	Zondagsschool	10 uur v.m.
		Avonddienst	5 uur n.m.
AMERSFOORT	Varkensmarkt 11	Zondagsschool	10.30 uur v.m.
		Avonddienst	5 uur n.m.
AMSTERDAM	Weteringschans 101	Zondagsschool	10.30 uur v.m.
		Avonddienst	5 uur n.m.
AMSTERDAM-N.	Zonneplein 30, Tuindorp Oostzaan	Zondagsschool	10.30 uur v.m.
		Avonddienst	5 uur n.m.
ANTWERPEN	Frankrijklei 8	Zondagsschool	10.30 uur v.m.
		Avonddienst	5 uur n.m.
APELDOORN	Regentesselaan 15	Zondagsschool	10.30 uur v.m.
		Avonddienst	4.30 uur n.m.
ARNHEM	Hertogstraat 27	Zondagsschool	10.30 uur v.m.
		Avonddienst	5 uur n.m.
ASSEN	Groningerstraat 30	Avonddienst	5 uur n.m.
DELFT	Oude Delft 201	Zondagsschool	10.30 uur v.m.
		Avonddienst	5 uur n.m.
DEVENTER	Rijkmanstraat 2	Avonddienst	7.30 uur n.m.

VERGADERPLAATSEN

IN DE NEDERLANDSE ZENDING

(Vervolg).

DORDRECHT	Museumstraat 23	Zondagsschool	10.30 uur v.m.
		Avonddienst	5 uur n.m.
EINDHOVEN	Kievitlaan 13	Zondagsschool	10.30 uur v.m.
		Avonddienst	5 uur n.m.
ENSCHDEDE	Langestraat (Grote Societeit)	Openbare dienst	10 uur v.m.
GENT	Drabstraat 19	Avonddienst	5 uur n.m.
GOUDA	Spieringstraat 49	Zondagsschool	10.30 uur v.m.
		Avonddienst	5 uur n.m.
GRONINGEN	Poelestraat 54	Zondagsschool	10.30 uur v.m.
		Avonddienst	5 uur n.m.
DEN HAAG	Loosduinsekade 11	Zondagsschool	10.30 uur v.m.
		Avonddienst	5 uur n.m.
HAARLEM	Ged. Oude Gracht 47	Zondagsschool	10.30 uur v.m.
		Avonddienst	5 uur n.m.
HARLINGEN	Geb. Franekerpoort	Zondagsschool	10.30 uur v.m.
		Avonddienst	7.30 uur n.m.
DEN HELDER	N.H. Pastorie, Weststr. 59	Zondagsschool	10.30 uur v.m.
		Avonddienst	5 uur n.m.
HENGELO	Deter's Hotel Beursstraat	Zondagsschool	10 uur v.m.
HILVERSUM	Havenstraat 139	Zondagsschool	10.30 uur v.m.
		Avonddienst	5 uur n.m.
LEEWARDEN	Nieuwe Buren 112 Ruiterskwartier 163	Zondagsschool	10.15 uur v.m.
		Avonddienst	5 uur n.m.
LEIDEN	Hoogewoerd 87	Zondagsschool	10 uur v.m.
		Avonddienst	4 uur n.m.
NIJMEGEN	Oranjesingel 2a	Avonddienst	5 uur n.m.
ROTTERDAM-N.	Gouvernestraat 133	Zondagsschool	10.30 uur n.m.
		Avonddienst	5 uur n.m.
ROTTERDAM-Z.	Bas Jungeriusstraat 121	Zondagsschool	10.30 uur v.m.
		Avonddienst	5 uur n.m.
SCHIEDAM	Lange Haven 59	Zondagsschool	10.30 uur v.m.
		Avonddienst	5 uur n.m.
UTRECHT	Wittevrouwensingel 92	Zondagsschool	10.30 uur v.m.
		Avonddienst	5 uur n.m.
VLAARDINGEN	Oosthavenkade 15	Zondagsschool	10.30 uur v.m.
		Avonddienst	5 uur n.m.
VOORBURG	Pavillioen Park Vreugd & Rust, Laan v. N. Oost Einde 51	Zondagsschool	10.30 uur v.m.
		Avonddienst	4.30 uur n.m.
WINSCHOTEN	Langestraat 83	Openbare dienst	5 uur n.m.
ZEIST	Slotlaan 67	Zondagsschool	10.30 uur v.m.
		Avonddienst	5 uur n.m.
ZUTPHEN	Burg. Dijkmeesterweg 41	Zondagsschool	10.30 uur v.m.
		Avonddienst	5 uur n.m.
ZWOLLE	Bloemendaalstraat 11	Zondagsschool	10.30 uur v.m.
		Avonddienst	5 uur n.m.